

Merlin's music box

ΤΕΥΧΟΣ 1ο, ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1989, Τιμή 250 δρχ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

EDITORIAL	3	HAWKWIND	18
DREAM SYNDICATE	4	BLACK SUN ENSAMBLE	20
GIANT SAND	6	ROCKY ERICKSON	21
CONQUEROO	9	Underground στη Τσεχοσλοβακία	22
FANZINES	11	Walking Seeds	24
NICK CAVE	13	LAING	26
ΔΙΣΚΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ	14	NEA	27
POGUES	16	CONCERTS	29

" Κλεμένο από την Ανοιχτή Πόλη (συγνώμη παιδιά
αλλά μας άρεσε !)

ΠΩΣ ΝΑ ΕΝΤΟΠΙΣΕΤΕ ΕΝΑΝ

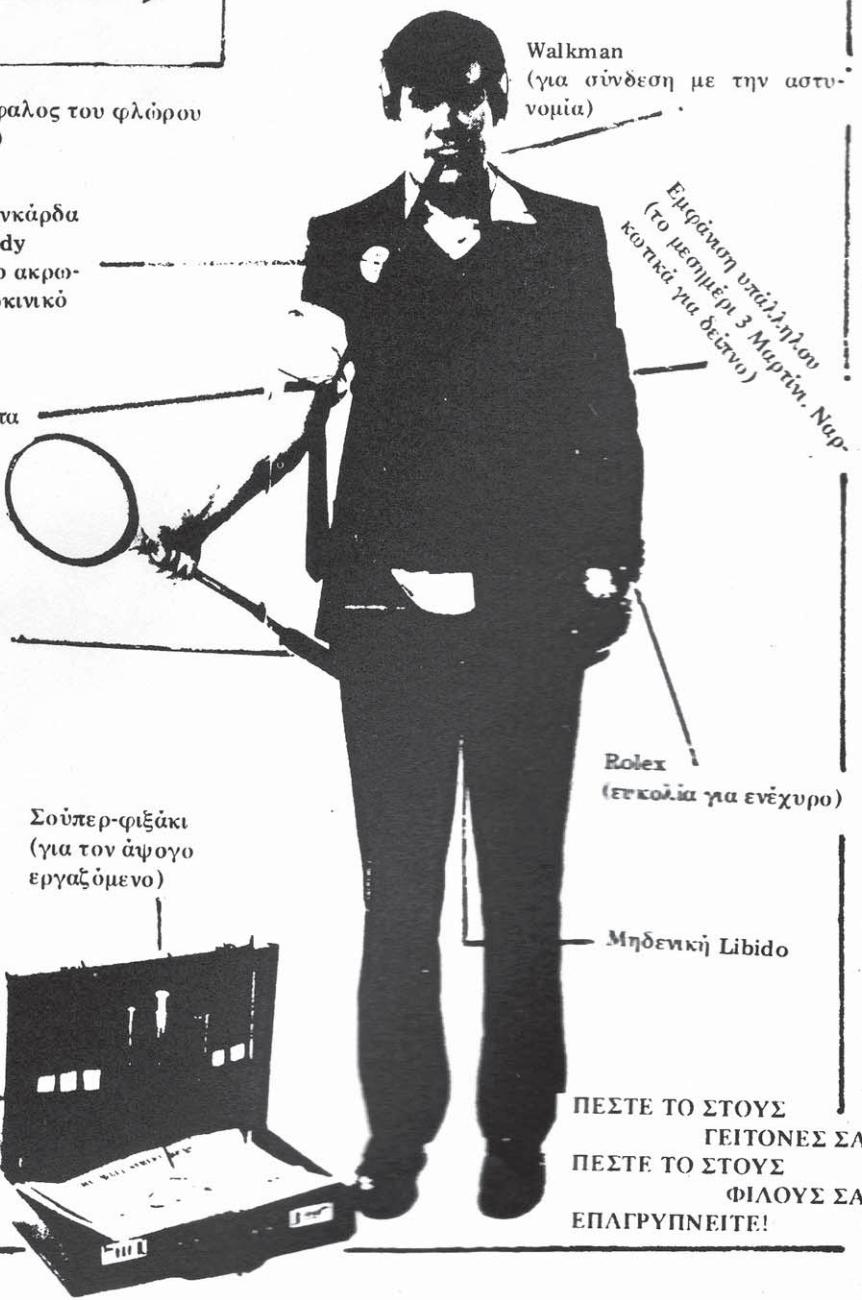
YUPPIE JUNKIE

Ο εγκέφαλος του φλώρου
(άδειος)

Αναμνηστική κονκάρδα
με τον D. Kennedy
(ναι, αυτόν με το ακρω-
τηριασμένο, καρκινικό
πόδι)

Παλιά σχολική γραβάτα
(για αποσυμπίεση των
φλεβών)

Ρακέτα
(με μικρή θήκη για τα
ναρκωτικά)

**Erzählt's den
Nachbarn.
Erzählt's Euren
Freunden.
Seid Wachsam!**

Κουτιά με ψυχοφάρμακα
(δεν πάει πουθενά χωρίς
αυτά)

ΠΕΣΤΕ ΤΟ ΣΤΟΥΣ
ΓΕΙΤΟΝΕΣ ΣΑΣ.
ΠΕΣΤΕ ΤΟ ΣΤΟΥΣ
ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ.
ΕΠΑΓΡΥΠΝΕΙΤΕ!

EDITORIAL

MERLIN's MUSIC BOX

Εντυπο προώθησης
της ανεξάρτητης
μουσικής σκηνής
(και όχι μόνον)

Τεύχος 1ο,
Οχτώβρης 1989

Κεντρική διάθεση:
Βιβλιοπωλείο
"ΠΑΡΟΥΣΙΑ" (το πιο
χριστιανικό
βιβλιοπωλείο)
Σόλωνος 94, Αθήνα

Λεφτά, βρισιές,
κριτική και γενικά
αλληλογραφία:

Γιάννης
Καστανάρας
Αργυρουπόλεως 27,
Αθήνα 114 71

MERLIN's MUSIC BOX

Alternative & independent magazine

Issue 1st.
October 1989

Address:

Yiannis Kastanaras
Argiroupoleos 27
Athens 114 71
GREECE

Καλωσορίσατε στον κόσμο του Merlin's Music Box. (Αν και δεν είναι ίσως τόσο μαγικός, όσο θά περιμένατε.) Θέλουμε να ελπίζουμε ότι θα μας συγχωρήσετε τα τυχόν λάθη ή ανακρίβειες. Σας ξεκαθαρίζουμε ότι δεν είμαστε επαγγελματίες-αυτό φαίνεται. Ωστόσο πασχίσαμε πολύ, και μέσα σε πολύ λίγο διάστημα, για να σας παρουσιάσουμε το έντυπο αυτό. Σκοπός μας είναι η προώθηση της νέας ανεξάρτητης και εναλλακτικής rock σκηνής, χωρίς αυτό να σημαίνει πως θα πετάξουμε στα σκουπίδια το παρελθόν, που στο κάτω-κάτω της γραφής, μας έδωσε την ευκαιρία να μπορούμε να παρακολουθούμε το παρόν. Ενα μεγάλο συγνώμη για την έλλειψη της καταπληκτικής Ελληνικής Σκηνής, μα συνειδητά έχουμε μείνει έχω απ'τα "κυκλώματά" της για διάφορους λόγους, όπως θα φανεί και μέσα από τις σελίδες του περιοδικού. Από το επόμενο τεύχος θα υπάρχει εκτενής αναφορά στον ελληνικό χώρο και εννοείται ότι όλα τα γκρούπ που νομίζουν ότι έχουν κάτι να προσφέρουν, μπορούν να στέλνουν την δουλειά τους στον Merlin (φωτογραφίες, αυτοπαρουσίαση, demos, συνεντεύξεις κλπ.)

Οι οικονομικοί πόροι του M.M.B. είναι άκρως περιορισμένοι, βλέπετε ο κόσμος δεν πολυγουστάρει τα μαγικά φίλτρα στην εποχή μας, οπότε όσοι πιστοί ... (καταλαβαίνετε).

Ζητάμε αρθρογράφους, λιβελλογράφους, νεκροθάφτες, φετιχιστές, μαζοχιστές, σαδιστές, νεκρόφιλους, αδιόρθωτα ρομαντικούς συνεργάτες παντός είδους.

Οσον αφορά τη θέση μας απέναντι στις κοινωνικοπολιτικές καταστάσεις, σας παραπέμπουμε στις αφίσσες και στα σκιτσάκια που κοσμούν το περιοδικό. Τα πολλά λόγια είναι φτώχια!

Ευχόμαστε κάθε επιτυχία, σ'όλα τα fanzines και σε όλους τους "φορείς" που πασχίζουν για ν'ακουστεί καλύτερα η φωνή της ανεξάρτητης σκηνής.

Ευχαριστούμε όλους όσους βοήθησαν για να βγεί αυτό το πασάλειμα και όσους θα βοηθήσουν για να γίνει καλύτερο. Ευχαριστούμε τα παιδιά από την "Παρουσία", το Apart, το Cult, την Πινόκια και τον Βασίλη για την γαλλική βοήθεια και την Ανοιχτή Πόλη.

Special Thanks to: Noel Francia, Walkingseeds, Get Hip! Records (they are really Hip!), BOB, Bucketful of Brains, Savage Republic (we hope they know why).

Τέλος ευχαριστούμε κι εσάς για την ακρόαση (και την υπομονή σας)

Σ'αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν:

Βασίλης Τζάνογλος
Σωτήρης Καραλής
Μιχάλης Τζάνογλος
Δημήτρης Μπεξής
Γιάννης Καστανάρας
Πινόκια
και ο V.T. Merlin που μας έδωσε την ιδέα γιά τον τίτλο

DREAM SYNDICATE

GHOST STORIES, STEVE WYNN QUARTET, και άλλες ιστορίες

Συνέντευξη του Steve Wynn για τον τελευταίο studio δίσκο των DREAM SYNDICATE, "GHOST STORIES" που είναι και το κύκνειο άσμα τους*, μια και αποφάσισε να τους διαλύσει. Βέβαια παρακάτω ο εγκέφαλος και δημιουργός του γκρούπ, αναφέρεται στα μελλοντικά σχέδια του με τους D.S., αλλά παράλληλα μιλά και για το αδελφό σχήμα, τους STEVE WYNN QUARTET. Τη συνέντευξη πήρε ο Frank Benson για λογαριασμό του "Bucketfull Of Brains" και τη δημοσιεύουμε επειδή νομίζουμε ότι ο Wynn έχει αρκετά να μας πει.

B.O.B: Πως και ανέλαβε ο Elliot Mazer την παραγωγή του "Ghost stories" ;

S.W.: Συνάντησα τον Elliot πριν πέντε χρόνια στο "Lets active show" των R.E.M κι έκτοτε μείναμε σε επαφή. Μου άρεσε το συναίσθημα του και η δύναμή του γι' αυτή τη δουλιά. Τα σόου των Dream Syndicate είναι τόσο δυναμικά ώστε θέλησα να δημιουργήσω ανάλογη κατάσταση και στον δίσκο. Πήρε μερικά καλά στοιχεία μας και ενέπνευσε το παίξιμό μας. Δεν έχει κανόνες και μας έδωσε άπλετη ελευθερά να κάνουμε ότι γουστάραμε.

B.O.B: Το "Side I'll never show" φαίνεται σαν μιά ώριμη εκτέλεση του "That's you always say" (από το πρώτο τους άλμπουμ "Days of wine and Roses").

S.W.: Από όλα τα τραγούδια εκτός το "See that my grave's kept clean", νομίζω ότι αυτό είναι πιο κοντά στον ήχο των παλιών D.S. Θα ένιωθα άσχημα αν δεν το παραδεχόμουν. Γιά μένα το "Black" έχει πολλά κοινά με το "Tell me when it's over" ή με το "Still holding on to you" (από το πρώτο και δεύτερο αντίστοιχα LP).

B.O.B.: Το "See that my grave's..." του Blind Lemon Jefferson φαίνεται να έχει κάποια στοιχεία απ' το "John Coltrane's Stereo Blues". Πως το διάλεξες;

S.W.: Τουράραμε στην Αυστρα-

λία στα τέλη του 86. Ο Paul (Cutler, ο άλλος κιθαρίστας του γκρούπ) είχε ένα κάρο κασέτες που ακούγαμε κι είπα: "Α, έχεις και τον πρώτο του Dylan! ". Παρότι μ' άρεσε ο Dylan ποτέ δεν είχα ακούσει αυτό το LP. Πηγαίναμε στο Σύντνεϊ κι άκουσα τη δική του εκδοχή γιά το τραγούδι αυτό. Ετσι στο σάουντσεκ άρχισα να το δοκιμάζω. Το παίζαμε το ίδιο βράδυ, το ερωτεύτηκα κι έκτοτε το παίζουμε πάντα. Απλά ταιριάζει πολύ στον ήχο μας.

B.O.B.: Παρόλο που είχες

γρίπη στην ηχογράφηση του άλμπουμ, τα φωνητικά σου φαίνονται τόσο δυναμικά ώστε ίσως θά πρεπε να ηχογραφείς πιό συχνά κάτω από τέτοιες συνθήκες (γέλια).

S.W.: Ναι, θα στέκομαι στο χώνι με τα σώβρακα! Ήμουν λίγο άρρωστος, αλλά δεν κώλωσα, και όλα

γίναν λίγο πιό σουρεαλιστικά και συγκεχυμένα.

B.O.B: Το "My old hunts", θυμίζει λίγο την βέρσιον των DOORS στο "Alabama song".

S.W.: Μου τόχουν πει πολλοί. Μεγάλωσα ακούγοντας το άλμπουμ από την ταινία "Cabaret" και στ' αλήθεια μου άρεσε. Ισως να το

έχω και στο αίμα μου γιατί ανέκαθεν ήμουν φαν του γερμανικού dancing hall. Απλά κάθησα στο πιάνο και μου βγήκε.

B.O.B.: Λοιπόν όσον αφορά τους DOORS πως σου φάνηκε που τραγούδισες το "Riders on the storm" στο κονσέρτο των SANE και FREE το Νοέμβρη του 87 στο Variety Art Center του Λος Αντζελες με τη συνοδεία του RAY MANZAREC κι άλλων;

S.W.: Ήταν απίθανα! Επαιχα το "Riders..." σ'ένα γκρουπάκι, όταν ήμουν 11 χρονών. Δεν μπορούσα τότε να φανταστώ ότι 16 χρόνια αργότερα θα το έπαιχα στη σκηνή με τον οργανίστα των DOORS και τον κιθαρίστα των SPIRIT, τον Randy California, τον συνεργάτη των CROSBY, STILLS, NASH and YOUNG ντράμερ Dallas Taylor και τον μπασσίστα των FIREHOSE, Mike Watt. Παίξαμε ακόμα τα "Maggie's farm" και "Born on the Bayou" με την Victoria Williams να με συνοδεύει στα φωνητικά. Θάθελα νάχα μιά φωτογραφία εκείνης της βραδιάς.

B.O.B.: Το "Loving the sinner and hate the sin" έχει AOR στοιχεία, μα δείχνει τον Paul να μπαίνει μπροστά σαν κιθαρίστας.

S.W.: Η περισσότερη δουλιά είναι του Paul στα ριφς και τα σόλο. Μπορείς στο βάθος ν' ακούσεις και την Fender μου. Είναι ένα καλό, άγριο κιθαριστικό κομμάτι, μ' ένα εκατομμύριο κιθάρες να βαράνε! Νομίζω πως έκλεψα το ριφ απ' το "Police car" του Larry Wallis. Συνήθως όμως, όταν κλέβω κάτι κολλάει τόσο με τον ήχο του γκρούπ, ώστε εκείνο που τελικά μένει είναι αρκετά διαφορετικό.

B.O.B.: Στο "Weather and Torn" παρουσιάζεται ένας ηχητικός τοίχος, πολύ διαφορετικός από εκείνους των DROOGS.

S.W.: Εγραφα αυτό το τραγούδι το 83, όταν δουλευα το "Medicine Show". Κάποια χρονιά, μάρτυράς μου ο Dennis (DUCK, ντράμερ των D.S.), το έφερα στο συγκρότημα. Δοκιμάσαμε να το παίξουμε αλλά δεν μας πήγαινε. Κάναμε, που λες, πρόβες στου Van Nuys και δίπλα το έπαιζαν οι DROOGS. Πήγα, το άκουσα και είπα: "Φοβερό! Ηξερα ότι ήταν ένα καλό τραγούδι!". Ήχογράφησα την εκτέλεσή τους και το έπαιξα στους υπόλοιπους. Μέσα σε

μία βδομάδα παίζαμε τη δική μας διασκευή που ηχούσε τελείως διαφορετικά. Το κάναμε ένα αργό μπαρόβιο blues αντίθετο με των DROOGS που έμοιαζε με μαρς. Έχω ένα τραγούδι, το "Carolyn" που νομίζω ότι θα αποτελέσει το σινγκλ του επόμενου δίσκου. Γράφτηκε πριν πέντε χρόνια. Στο "I have faith" δεν μπορούσα να βρω στίχους κι έτσι τους έγραψε η Johnette Napolitano. Μερικά τραγούδια, τελικά δεν χρειάζονται λόγια.

B.O.B.: Ποιά νομίζεις ότι είναι η συνεισφορά του CHRIS CACAVAS στο δίσκο;

S.W.: Ποτέ πριν δεν είχε συμμετάσχει σε ηχογράφηση των DREAM SYNDICATE. Μου αρέσουν τα keyboards. Βάλαμε πολύ λίγα στο "Medicine Show". Νομίζω ότι ο Chris είναι πιό δημιουργικός από τον Tommy Zvoncsek γιά το γκρούπ μας. Ήθελα να παίζω συνέχεια με τον Chris, μα έχει κι αυτός τη μπάντα του, τους JUNKYARD LOVE.

B.O.B.: Το "Someplace better than this", έχει μιά πολύ γλυκειά μελωδία κι ένα όμορφο πιάνο από τον Robert "Superman" Lloyd.

S.W.: Είχαμε 9 τραγούδια γιά το δίσκο και μιζαρίζονταν στο Μπερκλεϊ. Είχα τους STEVE WYNN QUARTET με τον Mark WALTON στην ακουστική κιθάρα (και μπασίστα των D.S.), τον LLOYD στο μαντολίνο και τον CACAVAS στο ακορντεόν. Παίζαμε πολλά κομμάτια των SYNDICATE, αλλά είχαμε και ένα ολοκαίνουργιο ρεπερτόριο με τραγούδια πούγραφα γιά το γκρούπ. Το "Someplace..." ήταν ένα απ' αυτά που' παίζα με το κουαρτέτο, απ' το LP των D.S. έλειπε ένα τραγούδι κι έτσι το βάλαμε. Ο Mazer ήταν ανυπόμονος κι έτσι πήραμε τον Robert που δεν πίνει, τον ποτίσαμε ουίσκι, βγήκε κι έπαιξε υπέροχα.

B.O.B.: Οι S. WYNN QUARTET παρουσίασαν το κομμάτι "Killing time", ένα νέο τραγούδι στο σώου του ράδιο KCRW.

S.W.: Αυτό είναι των D.S. Το είχαμε γιά το νέο LP, αλλά έμεινε έξω, δε μας πήγαινε. Μα νομίζω πως είναι ένα από τα καλύτερα που έχω γράψει. Δεν αισθανόμαστε έτοιμοι γιά να το γράφουμε, αλλά μόλις μπορέσουμε θα το κάνουμε. Εκείνο το βράδι στο ραδιόφωνο παίξαμε κι

άλλα κομμάτια όπως το "Never ending rain", που νομίζω ότι θα μπούνε στον επόμενο δίσκο μας.

B.O.B.: Είπες πως υπάρχουν δύο εκτελέσεις του "When the curtain falls";

S.W.: Υπάρχουν αρκετές. Υπάρχει η εκτέλεση του δίσκου, μία γιά κάποια πιθανή B-side, κι εκείνη του live. Της B-side είναι σκληρή και θυμίζει τραγούδι των Crazy Horse. Μου αρέσει, αλλά δεν έχει όλο το πάθος που θάπρεπε. Ο τρόπος του LP ήταν πολύ πιό γοητευτικός, το κάναμε με δυό κιθάρες και φωνητικά.

B.O.B.: Τι κομμάτια έμειναν ακόμα έξω απ' το LP;

S.W.: Ενα που λέγεται "Our little house" και το "Killing time".

B.O.B.: Πως βλέπεις μερικούς συγχρόνους σου, OPAL, RAIN PARADE κλπ;

S.W.: Δεν έχω ακούσει την νέα σύνθεση των Rain Parade. Το LP των Opal είναι πράγματι καλό, αλλά ξέρω ότι είναι διαφορετικοί χωρίς την Kendra (SMITH, πρώτη μπασσίστρια των SYNDICATE). Ενα που μου άρεσε είναι η νέα δουλιά των Green On Red ("Here come the snakes"). Το αγαπημένο μου γκρούπ τώρα είναι οι Giant Sand. Δεν ξέρω γιατί δεν τους θεωρούν και τους πρώτους!

B.O.B.: Νομίζεις ότι τώρα είναι ο κατάλληλος καιρός γιά σένα;

S.W.: Ναι! Απ' όλα τα άλμπουμς που κυκλοφόρησαν σε λάθος χρόνο, νομίζω πως το "Medicine Show", αν κυκλοφορούσε σήμερα θα είχε προβληθεί τελείως διαφορετικά. Πολλές μπάντες κάνουν τώρα δουλιές σαν κι αυτό και δεν τα πάνε καλά. Εμεις ποτέ δεν προετοιμάζουμε τίποτα, απλά κάνουμε αυτό που γουστάρουμε. Αυτή τη φορά τα καταφέραμε. Ξέρω πως νιώθει ο κόσμος γιά τα συγκροτήματα, μετά τον πρώτο τους δίσκο, ότι δηλ. παίρνουν την κάτω βόλτα, μα εμείς προσπαθούμε να γίνουμε καλύτεροι.

*Σημ. Μετά τη διάλυση των D.S. κυκλοφόρησαν ένα διπλό live και ένας δίσκος με τίτλο "It's too late to stop now. Isn't it?" που περιέχει ανέκδοτο υλικό demos κλπ.

GIANT SAND

Οι GIANT SAND αν και κοντέυουν να κλείσουν μία δεκαετία παρουσίας στην αμερικάνικη ροκ σκηνή και παρ'όλο που όλον αυτόν τον καιρό πρωθιστούσαν μιά νέα αντίληψη της ανεξάρτητης δισκογραφίας, μόλις φέτος κατόρθωσαν να περάσουν στην όχθη της ουσιαστικής αναγνώρισης και στις δύο πλευρές του Ατλαντικού, με το "The Love Songs"

LP τους που μπορεί άνετα να χαραχτηριστεί σαν ένα από τα καλύτερα άλμπουμς της τελευταίας πενταετίας. Κυκλοφόρησε στο τέλος του 1988, μα χρειάστηκε λίγος ακόμα καιρός γιά να αντιληφθεί το κοινό, πως οι κιθάρες των Dream Syndicate δεν είναι οι μοναδικές που θα σώσουν το rock'n'roll.

Η ιστορία τους ξεκινά στο Τούσον

της Αριζόνα όπου η ζέστη πρέπει να ξέρετε, χτυπάει κατσκούτελα όσους δεν φροντίζουν να κυκλοφορούν τουλάχιστο με πλαστέγυρο καπέλλο. Ανεξάρτητα με το γεγονός αυτό, ο νεαρός Howe Gelb (κιθάρες, φωνή, εγκέφαλος του γκρούπ), τριγύριζε ακάλυπτος μέρα - υύχτα στους δρόμους της πόλης όμορφα μπουρδουκλωμένος ανάμεσα στην country και το παραδοσιακό rock, ώσπου μιά υύχτα η τώχη και το ποτό τον έφεραν κοντά σ'έναν άλλο ανήσυχο τύπο, τον μπασσίστα Rainer Ptacek. Χειροκροτόντας από κοινού, την απόφασή τους να δημιουργήσουν ένα συγκρότημα που θα τεντώσει θηλιές στο λαιμό τους, βρήκαν ένα όνομα ταιριαστό στη φύση της περιοχής τους και άρχισαν να αναζητούν ταλέντα που θα δέχονταν να πεινάσουν μαζί τους.

Τους GIANT SANDWORMS, όπως ονομάστηκαν συμπλήρωσαν οι Billy Shed (ντράμς) και Dave Seger (κιθάρα), δύο αμφότερα νέοι και ελάχιστα μυαλωμένοι μουσικοί, σύμφωνα με τα δεδομένα της πόλης. Αρχισαν να εμφανίζονται στα τοπικά κλαμπάκια της περιοχής παίζοντας διασκευές 60's, αλλά και κομμάτια που έγραφε με πολύ μεράκι, μιάς και δεν είχε άλλη δουλιά να κάνει, ο Howe Gelb.

Προτού φτάσει ο χειμώνας μπήκαν στο στούντιο και ηχογραφήσαν ζωντανά το πρώτο τους ομώνυμο EP τους κάτω απ' την ετικέτα της Boneless. Το πείραμα της live στούντιο ηχογράφησης γοήτεψε τον Gelb κι έκτοτε μπορείτε να παρατηρήσετε πόσο συχνά κάνει αυτή τη δουλιά και πόσο πολύ έχει τελειοποιήσει αυτή την τεχνική.

Η επιτυχία και απήχηση του δίσκου μπορεί να θεωρηθεί ιστορικά ανύπαρκτη. Αποτέλεσμα του γεγονότος αυτού, είναι η αποχώρηση, το Φλεβάρη του 81, του Ptacek. Οσο γιά τους υπόλοιπους ταξίδεψαν στη Νέα Υόρκη, τριγυρίζοντας στα κλάμπι και μεζεύοντας ιδέες που θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν γιά να πετύχουν καλύτερη μεταχείριση από το κοινό. Επέστρεψαν στο Τούσον αποφασισμένοι ότι μόνοι τους θα τα κατάφερναν ευκολότερα. Η σκηνή της Νέας Υόρκης φαινόταν γοητευτική, όμως οι SANDWORMS ζητούσαν κάτι πιό αποτελεσματικό. Στο μπάσσο έρχεται ο Scott Garber. Συνέχισαν να παρουσιάζουν τη δουλιά τους γιά δύο χρόνια χωρίς σταματημό και το φθινόπωρο του 1983 κυκλοφορεί το 7ιντσο EP "An Evening at The Wild Cat", ζωντανά ηχογραφημένο στο ομώνυμο κλάμπ του Τούσον. Λίγο

πριν φύγει το 1984 οι δρόμοι τους χωρίσαν, ενώ από την εποχή αυτή σώζεται και το σινγκλ "Don't turn away" που κυκλοφόρησε το 1986 στην αγγλική αγορά.

Λίγο πριν την οριστική διάλυση των GIANT SANDWORMS, ο Gelb το ταλέντο του οποίου είχε ήδη ξεχωρίσει και οι κακές γλώσσες υποστηρίζουν ότι οι σατραπικές διαθέσεις του διέλυσαν τη μπάντα, αν και επίσημα κανείς δεν τον κατηγόρησε ποτέ, δημιουργεί τους BLACKY RANCHETTE όπου συμμετέχουν διάφοροι μουσικοί από άλλα συγκροτήματα που κι αυτά με τη σειρά τους χάραζαν το δρόμο τους στην αμερικανική μουσική σκηνή των 80's. (Yard Trauma, Onlys). Το πρώτο LP τους κυκλοφορεί στη γαλλική New Rose το 1985 με τίτλο "The Band of Blacky Ranchette" και το ακολουθεί ένα φοβερό σινγκλ, το "Code of the Road".

Ο Gelb μαζεύει κιάλιους μουσικούς γύρω του, τους ονομάζει GIANT SAND και όλοι μαζί ξεκινούν γιά το Λος Αντζελες, έχοντας δισκογραφικές προτάσεις από την Enigma, μιά εταιρία που δημιουργήθηκε με σκοπό να περιθάλψει και να δώσει φτερά σ' όλους εκείνους τους μουσικούς που απαρτίζαν αυτό που κάποιοι "εξυπνάκηδες" κριτικοί αποκάλεσαν

paisley underground. Συνεργάτες του Gelb στην προσπάθειά του αυτή, είναι η φιλενάδα του και πολύτιμη συνεργάτις του στην δεύτερη κιθάρα Paula Jean Brown, ο ντράμερ των Yard Trauma, Tom Lurkins (που συμμετείχε στο πρώτο σχήμα των Green On Red) και ο πιστός φίλος του Howe από την εποχή των Sandworms, Scott Garber στο μπάσο. Το πρώτο τους άλμπουμ "Valley of Rain" γίνεται γεγονός το καλοκαίρι του 1985. Το χαραχτηρίζει ένας καταπληκτικός ήχος, δυναμικός, μιά ξεχωριστή rock'n'roll προσπάθεια γεμάτη συγκινήσεις, μοναξιά, και άκρως ελκυστική.

Το Γενάρη του 1986 ο Gelb και η παρέα του δουλεύουν πάνω στο δεύτερο μεγάλο δίσκο τους "Ballad of a Thin Line Man" που μένει λίγο στο συρτάρι γιά να κυκλοφορήσει τελικά από την Zippo στην Αγγλία. Μία ακόμα αισθητική έκπληξη από τον Gelb που αναλαμβάνει να οργανώσει τη ζωή του συγκροτήματος ανάλογα με τα φανταστικά τοπία που σχηματίζονται στο μυαλό του.

Στο μεταξύ οι δραστηριότητές του δεν σταματούν στιγμή. Από το στούντιο στο δρόμο και πάλι στο στούντιο γιά την ολοκλήρωση του δεύτερου LP των BLACKY RANCHETTE που κι αυτό έχει την τιμητική του στην Zippo. Τίτλος: "Heartland". Πρωταγωνιστές: Howe Gelb (κιθάρα, φωνή, πιάνο), Tom Lurkins (ντράμερ), Paula Brown (κιθάρα), Rainer Ptacek (κιθάρα), Jacob Martinez (μπάσο), Neil Harry (κιθάρα), Bridget Keating. Εδώ αποκαλύπτονται μεγαλοπρεπώς οι σατανικές απόφεις του Gelb γιά την country, μέσα από τρυφερά βίαια μυ-

δρόμο της μέσα από ακουστικά μοτίβα και απολαυστικά φωνητικά περάσματα της ζεύγους Gelb, ενώ ο Garber αντικαθίσταται από τον John Brown, η Paula αναλαμβάνει το μπάσο και ο Neil Harry συμμετέχει στην steel κιθάρα.

To "Storm" παίρνει άριστες κριτικές στα διάφορα έντυπα από όλο τον κόσμο, με ο Howe δεν επαναπαύεται. Αποφασισμένος ότι μόνο αυτός και η Paula μπορούν να αποτελέσουν βιώσιμο σημείο ανοφοράς των GIANT SAND ξαναμπάίνει στα στούντιο κι αυτή τη φορά, ενισχυμένος από το βαρύ πυροβολικό της αμερικανικής ροκ, τον οργανίστα Chris Cacavas (όσοι τυχόν τον αγνοείτε, επισκεφθείτε τους δίσκους των Green On Red και προσέχετε τους ie-ρούς σκεπούς των keyboards) και τον ντράμερ John Covertino, παρουσιάζει το αριστοντιργυρατικό πλέον "The Love Songs".

Εδώ παρακαλούνται με εκστατικοί ένα ροκ σχόλειο, ένα ροκ που θα ζήφεναν όλοι οι αστέρες των πάλιού καλού καιρού. Ο Gelb έρει να κλέβει και αυτό μόνο προς τιμήν όσων κλέβει μπορεί να είναι. Ουρφα μπλεγμένα ριφς, δυνατές κιθάρες που θα διασολίζαν και αγγέλους, φοβερά περάσματα, country μελωδίες, soul πινελιές, blues κοφίματα, με άλλα λόγια όλη η μαγεία της μουσικής σε ένα δίσκο!

Ομως έχουν γραφτεί πολλά γιά τον Gelb και τους GIANT SAND. Οποιο περιοδικό και να ανοίξει, φιγουράρουν περήφανα και έχουν δίκιο. Και παρόλο που η περηφάνεια είναι έκφραση της ματαιοδοξίας, ελπίζουμε ότι οι GIANT SAND θα παραμείνουν έξω από το σταρ σύστεμ. Ξέρουν καλά πως τη μουσική τους είναι ικανοί να την βάλουν στην καρδιά τους μόνο όσοι πιστεύουν ότι το rock'n'roll πρέπει να παραμείνει εκτός των τειχών, ελεύθερο και ανεξάρτητο από πολυεθνικές και πασαλείματα. Εξ'αλλου, η εξέλιξη του Gelb φαίνεται με το παραπάνω φανταστική και όσοι ακούσουν τη δουλιά του θα καταλάβουν ότι τα πολλά λόγια είναι φτώχια. Απλά ας αφήσουν τον εαυτό τους να παρασυρθεί από τους ήχους των GIANT SAND και μπορεί να είναι σίγουρος ότι δε θα τους βαρεθεί ποτέ. Δίσκοι σαν το "Love Songs" είναι διαχρονικοί και ανεκτίμητοι. Εμείς περιμένουμε με αγωνία την καινούργια δουλιά τους. Μέχρι τότε...καλή αντάμωση.

"Έχω απομονωθεί αρκετά μουσικά, τον τελευταίο καιρό, αλλά το πρόβλημά μου είναι πως ένα κάρο μπάντες θέλουν να ηχούν όπως αυτές που ακούμε στο ραδιόφωνο. Τόσα συγκροτήματα σ' όλη την Αμερική ακούγονται, λες και πάνε στα μουσικά καταστήματα, αγοράζουν μηχανήματα αξίας χιλιάδων \$ και προσπαθούν να αντιγράψουν ότι πρωθεί το ραδιόφωνο. Το κοινό λέει "Αφού φαίνονται καλοί, πρέπει και να είναι καλοί". Αυτό όμως είναι λάθος και το ξέρουμε καλά."

H.Gelb ('89)

νήματα κατάλληλα πάντα γιά όσους αναζητούν μοναχικούς δρόμους.

Το Σεπτέμβρη του 86 ο Giant Sand παρέα με τους Ranchette παρουσιάζονται γιά πρώτη φορά στο ευρωπαϊκό κοινό και η τουρνέ αυτή αφήνει άναυδα τα ακροατήρια των μικρών κλαμπς που τα γεμίζουν και φεύγουν με την αίσθηση ότι παρακολούθησαν κάτι διαφορετικό.

Η επιστροφή τους στις ΕΠΑ σημαδεύεται από τη διάλυση των Blacky Ranchette και όσοι τους είδαν κάποτε πρέπει να θεωρούν τους εαυτούς τους πολύ τυχερούς μιάς κι ο Gelb δήλωσε ότι δεν θα ξαναυτάρξουν. Ο ίδιος αφοσιώνεται ολοκληρωτικά στους GIANT SAND, τουράρει συνεχώς και προσκομίζει ανεπάλληλες φρέσκες ιδέες στα υπόλοιπα μέλη, οι οποίες υλοποιούνται σε βινύλιο το Μάρτη του 1988 με τον τίτλο "Storm". Ηδη μονίμως κατοικούν στο Λ. Αντζελες, γεννιέται η κόρη του Howe και της Paula Jean κι ο δίσκος τους μιά ακόμα έκπληξη: Σε χαμηλούς τόνους αυτή τη φορά, η ευαισθησία βρίσκει το

HVULKAN GAS COMPANY γεννήθηκε μέσω μιάς προσπάθειας που ονομαζόταν *JOMO DISASTER*. Ήταν μία ομάδα σχεδιασμού και προβολής light show την οποία αποτελούσαν οι Gary Scanlon, Houston White και Travis Rivers. Παρουσίαζαν τις απόπειρές τους στο κλάμπ Fred του Ωστιν, όπου κρεμούσαν σεντόνια στους τοίχους γιά να προβάλουν τις δουλιές τους.

Ο Scanlon και ο White ενώθηκαν με κάποιον Henry Carr και νοίκιασαν μία σάλα που λεγόταν Doris Miller Auditorium και βρισκόταν στην περιοχή των μαύρων του Ωστιν. Εκεί έστησαν ένα κονσέρτο στο οποίο πρωταγωνιστούσαν οι φίρμες της τοπικής σκηνής, **13th Floor Elevators** με σαπόρτ ένα άλλο συγκρότημα του Ωστιν, τους **CONQUEROO**. Το γεγονός αυτό, μπορεί

να θεωρηθεί σαν η απαρχή της **VULKAN**, αν και ο τροχός άρχισε πραγματικά να γυρίζει όταν οι Scanlon και White, πήραν μαζί τους την Sandy Lockett για να φυτέψουν το σπόρο που σύντομα θα άνθιζε μέσα στην μουσική σκηνή της πόλης. Ενας άλλος ταλαντούχος του Underground βοήθησε στην παραγωγή αυτών των πρώτων σδους της Vulkan: Ο Gilbert Shelton, πιο γνωστός σαν δη-

μιουργός των κόμικ **"Fabulous Furry Freak Brothers"**, ήταν υπεύθυνος γιά το σχεδιασμό όλων των πρώτων πόστερς της εταιρίας και όλων των συμβόλων της, που κρέμονταν περήφανα πάνω από την είσοδο. Αφού τύπωσε τη διάσημη κόμικ συλλογή του **"Feds'n'Heads"** ο Shelton έφυγε γιά το Σαν Φρανσίσκο όπου ξέσπαγε το κίνημα του underground κόμικ. Ο Jim Franklin προσκλήθηκε

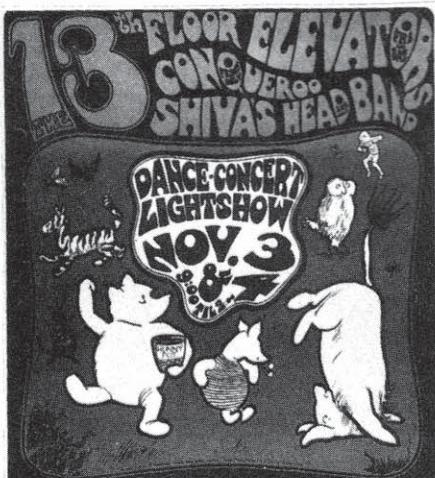
να αναλάβει τα πόστερς και παρήγαγε πολλά οπικά εφφέ, τόσο γιά την Vulkan όσο και γιά τους Shiva's Headband, ενός άλλου τοπικού γκρούπ. Ο Οχτώβρης του 1967 κύλησε και η Vulkan βρισκόταν ακόμα εν ζωή! Στο κάποτε άδειο κτίριο της

τόσο ο κάποιος έπρεπε να πληρώσει. "Η αστυνομία μισούσε την Vulkan", θυμάται σήμερα ο Jim. "Η πόλη μισούσε την Vulkan γιατί κυριαρχούσε μέσα της. Την νύχτα, προτού ανοίξουμε ένας περιβόητος μπάτσος του Ωστιν, μάντρωσε τον White κι

φτιάχτηκαν οι St John The Conqueror από τον Powell St. John. Βιρτουόζος αρμονικίστας ο St. John, ήταν παράλληλα αξιόλογος συνθέ-

και η ιστορία της

οδού Congress στο νούμερο 316, όπου στήθηκε η Vulkan, τώρα παίζαν ψυχεδελικά γκρούπ γιά την πολυπληθή νεολαία του Ωστιν, πλαισιωμένα με καταπληκτικά light shows, ενώ στην είσοδο ακουγόταν μουσική από άλλους κόσμους, γεμάτη

acid φαντασιώσεις που προκαλούσε τα πλήθη που συνωστίζονταν στα πεζοδρόμια.

Στο μεταξύ οι γονείς και οι δυνάμεις εξουσίας του Ωστιν τα είχαν χαμένα με τη διατάραξη της μέχρι τότε ήσυχης κοινότητάς τους. Η Vulkan είχε προσγιωθεί σαν ένα φοβερό UFO κι είχε αρπάξει τα παιδιά τους κάτω από τη μύτη τους! "Δεν μπορεί να συμβαίνει εδώ", ούρλιαζαν, αδύνατοι να πιστέψουν ότι το Haight Ashbury, μεταφερόταν στην ίδια τους την πόλη. Οι απόγονοί τους, τους γύριζαν την πλάτη και μέσα σε μιά νύχτα γίνονταν εραστές της ειρήνης, εχθροί του πολέμου, αντιεξουσιαστές, κομμουνιστές. Κάποιος ήταν υπεύθυνος γιά την στροφή του μυαλού τους και αυ-

αυτή ήταν η πρώτη σύλληψη ψυχεδελικού στην πόλη. Τον κόλλησε στον τοίχο και τούπε: "Γιά να δούμε αν θ' ανοίξης τώρα το μαγαζί σου, χιππι!" Γιά μένα ο White και ο Scanlon, ήταν οι πραγματικοί ήρωες της υπόθεσης, επειδή παίρναν όλα τα ρίσκα".

Το πρώτο μεγάλο γκρούπ που έπαιξε στην 316 Congress, ήταν οι Canned Heat και δυο βδομάδες μετά οι Moby Grape σε μιά τόσο πετυχημένη εμφάνιση ώστε άνοιξαν και οι πίσω πόρτες γιά να βολευτεί ο κόσμος. Ο χωρος ήταν μικρός και τίγκα χωρούσε 1000 άτομα. Ακολούθησαν αυθεντικές Blues παραστάσεις με τον Johnny Winter και τον Muddy Waters. Παράλληλα η Vulcan Gas Co. έψαχνε γιά νέα ταλέντα. Οι Scanlon, White και Lockett ένιωσαν πως μία μπάντα της πόλης άξιζε μεγαλύτερης προσοχής. Οι CONQUEROO.

Η ιστορία των CONQUEROO ξεκινά το καλοκαίρι του 1966, όταν

της, γράφοντας γιά τους Elevators, και την Joplin στις τελευταίες μέρες της με τους Big Brother. Μαζί του, οι Charlie Pritchard (κιθ, μπάσσο, φωνή), Ed Guinn (μπάσσο, keys, ξύλινα πνευστά και φωνή), Tom Bright (Ντράμς), Bill Carr (αρμόνικα, φωνή) και Wally Stopher (κιθάρα, keys),

Μέχρις ότου ολοκληρωθεί η σύνθεση της μπάντας, ο St. John έφυγε και τον αντικατέστησε ο Bob Brown (κιθάρα, φωνή), τον Οχτώβρη του 66. Οι CONQUEROO άλλαξαν και ντράμερ και μπήκε ο Geery Storm, ενώ στις αρχές του 1967, ήρθε γιά ένα διάστημα στα ντράμς κι ο Darryl Rutherford.

Το 1968 ο Ιδρυτής της Vulkan, Gary Scanlon ανέλαβε μανατζέρ τους και τους κάλεσε να γράψουν ένα δίσκο, χρησιμοποιώντας τη Vulcan σα στούντιο. Ετσι βγήκε στο φως το 45άρι "I've got time" με το "1 to 3"

στην β' πλευρά. Κυκλοφόρησε από την εταιρία του Bill Josey, Sonobeat με μιά φωτογραφία σχεδιασμένη από τον Gilbert Shelton. Λίγο μετά την κυκλοφορία του, οι CONQUEROO ξεκίνησαν γιά προσκύνημα στο Σαν Φρανσίσκο γιά να ξεφύγουν από το συνεχές κυνηγητό των μπάτσων πουύχαν αγριέψει. Ολοι οι γνωστοί τους που είχαν πάει εκεί, περιέγραφαν με τα καλύτερα λόγια το περιβάλον του Σ. Φρανσίσκο. Ετσι κι αυτοί, μάζεψαν τα πράγματά τους και την κοπάνησαν.

Αρχικά η Καλιφόρνια δέχτηκε τους CONQUEROO. Τους υποδέχτηκαν με ανοιχτές αγκάλες και κληθήκαν να σαπορτάρουν την Janis Joplin και τους Santana στο Golden Gate Park, μπροστά σε 12.000 θεατές που τους αποθέωσαν. Ο Chat Helms της Family Dog τους έφερε να παίξουν στο Avalon Ballroom παρέα με τον θρύλο των blues, Howlin' Wolf. Και πάλι το κοινό τους αντιμετώπισε με ζεστασιά. Ο Helms εντυπωσιάστηκε και ζήτησε να τους μανατζάρει. Τα πράγματα μπαίναν σε καλό δρόμο, μα δυστυχώς ο ανταγωνισμός των γκρούπς γιά την κα-

τάκτηση του κοινού, ήταν άνισος. Γιά μήνες στο Avalon και το Fillmore είχαν κλείσει μεγάλα ονόματα κι ο Helms δεν μπόρεσε να τους κλείσει εμφάνιση. Αναγκάστηκαν να παίζουν σε μπαρ και καφέ μπροστά σε μικρά ακροατήρια γιά πενταροδεκάρες. Είχαν φτάσει πολύ αργά. Ο Storm τους παράτησε και γύρισε στο Τέξας.

Η ιστορία δεν είχε τελειώσει ακόμα. Βγαίνοντας ένα βράδυ απ' το Avalon, ο Ed Guinn και η γυναίκα του Marylin, είδαν ένα τύπο να στέκεται φάτσα σ'ένα τοίχο, πηγμένος στο LSD. Σαν καλοί Σαμαρείτες τον πήραν σπίτι τους να τον περιποιηθούν. Οταν συνήλθε, αποκαλύφτηκε πως ήταν ο ιδιοκτήτης των Pacific High Studios. Γιά το "ευχαριστώ" που τον φρόντισαν, έφερε το γκρούπ στο στούντιο και οι CONQUEROO έγραψαν τέσερα κομμάτια με το νέο ντράμερ τους Alvin Sykes. Μόλις τελείωσαν τις εγγραφές, ένας Τεξανός φίλος τους, ο Bob Simmons τους έφερε βόλτα στις εταιρίες ψάχνοντας γιά κάποιο συμβόλαιο. Ειρωνία της τύχης! Οι εταιριάρχες έλεγαν ότι ο ήχος τους έμοιαζε με

οποιουδήποτε άλλου γκρούπ του Σ. Φρανσίσκο τη στιγμή που ο κόσμος τους χειροκροτούσε γιά το Τεξανό στυλ τους!

Λίγο καιρό μετά, απογοητευμένοι, διέλυσαν τη μπάντα και σιγά σιγά, ο καθένας μόνος του, επέστρεψαν στο Τέξας.

Ο Guinn και ο Brown γιά να ζήσουν άρχισαν παραγωγή ραδιοφωνικών σπότ. Ο Pritchard ενώθηκε με τους *Cat Mother and the All News Boys*.

H Vulkan Gas Company το μέρος όπου άρχισαν όλα, η σκηνή πάνω στην οποία οι *Shiva's Headband* και οι *Conqueroo* έπαιξαν περισσότερο από κάθε άλλο συγκρότημα, ξεψύχησε τον Αύγουστο του 1970. Αντικαταστάθηκε απ' το *Amardillo World Headquarters* στο Baton Springs.

EDWIN POUNCEY / PAT FLANAGAN

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

1 / 3 - *I've got time* (Sonobeat 1968)
CONQUEROO (LP 5 Hours Back 1987).

ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ

- **TRILOBITES:** 26, 27 Οκτώβρη στο "AN", εξέχοντα στελέχη της Αυστραλέζικης garage - punk σκηνής
- **AMERICAN MUSIC CLUB:** 28 Οκτώβρη στο "ΡΟΔΟΝ" και την επομένη στο "ΟΝΕΙΡΟ" της Θεσ/νίκης. (Προτιμότερες οι ηλεκτρικές folk μπαλάντες από τα ταρατατζούμ της παρέλασης.)
- **THE RESIDENTS:** 7 & 8 Νοέμβρη στο "ΡΟΔΟΝ" (εδώ τα λόγια περιττεύουν και σας υποσχόμαστε να κάνουμε ότι μπορούμε για να μάθουμε τα ονόματά τους σε πρώτη παγκόσμια αποκλειστικότητα).
- **DIAMANDA GALLAS:** 11 & 12 Νοέμβρη στο "ΡΟΔΟΝ". (Πάρτε μαζί και τους πιεθαμένους σας. Η Διαμάντω μας, είναι ικανή να τους αναστήσει ή να

στείλει εμάς να τους κάνουμε πάρεα στην κόλαση. Και οι δύο περιπτώσεις είναι είναι εξισού γοητευτικές.

- **HOUSE OF FREAKS:** 18 Νοέμβρη στο "ΡΟΔΟΝ".
- **PAUL ROLAND:** 24 Νοέμβρη στο "ΡΟΔΟΝ" (όσοι δεν τον έχετε φάει στη μάπα μπορείτε να τον απολαύσετε, αρκεί να μην ηχεί περισσότερο heavy metal απ' ότι πέρσι στην KNE.)

FANZINES

ΕΔΩ

JUNK (τεύχος 0 + 1, 150 δρχ. Εφη Πανταζή, Μακεδονίας 19 Αθήνα 15772). Christian Death, Cave, Big Black, Treva Megálων Αποστάσεων, ποίηση).

CULT (No 2 100δρχ. Βαγγέλης Λιβιεράτος, Χατζόπουλου 4 / 1 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 54629), Radio Birdman, Napalm Death, Psychotic Youth, ποίηση, Φινλανδία) Σε ευχαριστούμε Βαγγέλη, καλή συνέχεια !

ROLLING UNDER (No 19, άφογο, με έγχρωμο γιά πρώτη φορά, εξώφυλλο. Χωρίς δισκάκι, αλλά χαλάλι τους). Droogs, Sugarcubes, Legendary Pink Dots, Screaming Trees, Tactics, New Christs και πολλά άλλα. T.θ. 17590, 54009, Θεσ/νικη).

NEO POK (No 5. 150δρχ. Γιώργος Πρινιωτάκης, Παξών 31, Αθήνα 11362.) Violent Femmes, Deaf Eye, εταιρίες.

ΒΡΩΜΙΑ (No 9, 200σελ., άριστο, Τ.θ. 9, Πτολεμαΐδα 50200). Γκούλαγκ, Virgin Prunes, Mark Perry, Crass κα.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ MAXAPI (No 2 - 3, 250 δρχ), Savage Republic, Cronenberg, Γκούλαγκ, τέχνη και πολλά).

ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΟΛΗ (No 19, 350δρχ. το παλιότερο εν ζωή και πάντοτε προσεγμένο underground περιοδικό από το 1980 ! Τ.θ. 20037 Αθήνα 11810.) Ιλουμινάτι, A. Hoffman, Μπούκτσιν, Πολωνία, και άλλα ενδιαφέροντα πράγματα).

ΤΟ TUNEL (No 0 + 1, 130 δρχ, Παντελή Λινού 38, Π. Φάληρο). Trúpes, Ramones, Joy Division, Pixies, σινεμά κ.α.

APART (No 4, 200 δρχ, Παντελής Δημητρακόπουλος, Poste Restante, K.T. Αθηνών, Αθήνα 10200). Δεν χρειάζεται λόγια. Αρπάχτε το όπου το βρήτε, σίγουρα είναι κάτι το ξεχωριστό.

ΆΛΛΟΥ

MUTILATED (No 4, Noel Francia, 1031 Carpenter Str., Moonwalk Village, Phese 2, PQUE, Metro Manila, Philippines) Hard Core.

LIVELY ARTS (No 12, PO BOX 4906, San Diego, CA 92104 USA) Damned, Rob Younger.

BUCKETFULL OF BRAINS (No 29, 70 Prince Georges Avenue, London SW20, 8BH, UK)

SOUND AFFECTS (Terry Erickson, Skepparegatan 47 B, 60230 Norrkoping, Sweden)

RATBEAT INTERNATIONAL (PO BOX 361, 00121, Helsinki, Finland)

FACTSHEET FIVE (Mike Gunderloy, 6 Arizona Ave., Rensselaer, NY 12144 - 4502, USA) Εκθεση όλων των φανζίν σε παγκόσμιο επίπεδο, καθώς και βιβλία, βίντεο, δίσκοι και γενικά ότι αφορά την εναλλακτική σκηνή. ΚΑΙ ΆΛΛΑ...

OVERTHROW (POB 392, Canal Station, New York, NY10013 USA)

ANARCHY (POB 380, Columbia, MO 65205, USA)

LEGALISE CANNABIS CAMPAIGN (55 Abbeydale rd, Sheffield, S7, 1FA, UK)

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΕΔΩ

FANGAZINE (Μαζί τους στεγάζεται και η ENTRÓPIΑ, περιέχεται δε single των Ding An Sich...) Crime and the city solution, Cave, Front 242, EOK και Media, comix, Dead can dance, Nitzer Ebb.

Ο NICK CAVE ΚΑΙ Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Γιά την πολύπλευρη προσωπικότητα του NICHOLAS CAVE, έχουν γραφτεί άπειρα πράγματα και όλοι γνωρίζουν πάνω κάτω τι συμβαίνει μ' αυτήν την ταλαντούχα μορφή που αποφάσισε, αφού κατέκτησε την μουσική σκηνή, αποφάσισε να στραφεί στον κινηματογράφο κρατόντας ένα κύριο ρόλο στην ταινία του John Hillcoat, "The ghost of the civil dead" που ελπίζουμε κάποιος να φέρει και στην Ελλάδα. (Ηδη από τη μουσική της που ακούσαμε, μπορούμε να πούμε ότι η εικόνα θα είναι εξίσου εντυπωσιακή). Παρακάτω, παραθέτουμε μία συνέντευξη του Cave στο "Film Threat".

Το νέο φιλμ "Ghost of the civil Dead" ταιριάζει στις περιγραφές

του Zav Zevé, σχετικά με τον μικρόκοσμο των φυλακών, στο "Θαύμα του Ρόδου";

Δεν το έχω διαβάσει ποτέ. Υποτίθεται ότι θα έπρεπε να το έχω κάνει, στα πλαίσια της εκπαίδευσης γιά το ρόλο μου. Επρεπε να δω πολλά βίντεο και άλλα υποκουμέντα και να διαβάσω ένα κάρο πράγματα λογοτεχνικά, πάνω στην κατάσταση του καθεστώτος των φυλακών.

Θεωρείς τον εαυτό σου σαν μουσικό / ήθοποιό;

Το παίξιμό μου, έχει εδώ και καιρό, εκτιμηθεί αρκετά. Μου στέλνουν πολλά σενάρια και η αλήθεια είναι ότι κάμποσα από αυτά με ενδιαφέρονταν.

Νομίζω ότι έπαιξες σε μία μικρής διάρκειας ομάδα, τους *Immaculate Consumptives* με τη Lydia Lunch;

Δεν ξέρω...Εννοώ, μ' αρέσει πολύ η Lydia. Είχε γράψει κάποτε ένα σενάριο γιά φίλμ. Θα υποδιόμουν

ένα λιγδιάρη γκαραζιέρη που έφτιαχνα το αμάξι της. Υποτίθεται ότι εκείνη θα πήγαινε στην τουαλέτα και για ότι γκρέμιζα την πόρτα με σκοπό να την βιάσω.

Υπάρχει και εκείνο το φιλμ σχετικά με την τελευταία περιοδεία των Birthday Party, καθώς και η κυκλοφορία του live "It's Still Living" που θα σε ενισχύσουν οικονομικά.

Ναι, έτσι υποτίθεται, αλλά τελικά όλα ήταν ψέμματα. Ο τύπος που το γύρισε, ήταν ένας τσαρλατάνος και μισός. Μα έτσι κι αλλιώς αποτελεί υποκουμέντο. Υπάρχει κάποιος που από την όλη ιστορία μας, έχει μαζέψει υλικό. Αυτός σκηνοθέτησε και το βίντεο του "Nick The Stripper". Νομίζω πως περιμένει να πεθάνω γιά να τα προβάλλει.

Το 1989 αποτέλεσε σταθμό στην μεταφορά στον κινηματογράφο πολλών έργων της underground λογοτεχνίας με το "Γυμνό Γεύμα" και την "Τελευταία έξοδο γιά το Μπρούκλιν". Ποιά βιβλία θα σου άρεσε να δεις σεναριοποιημένα;

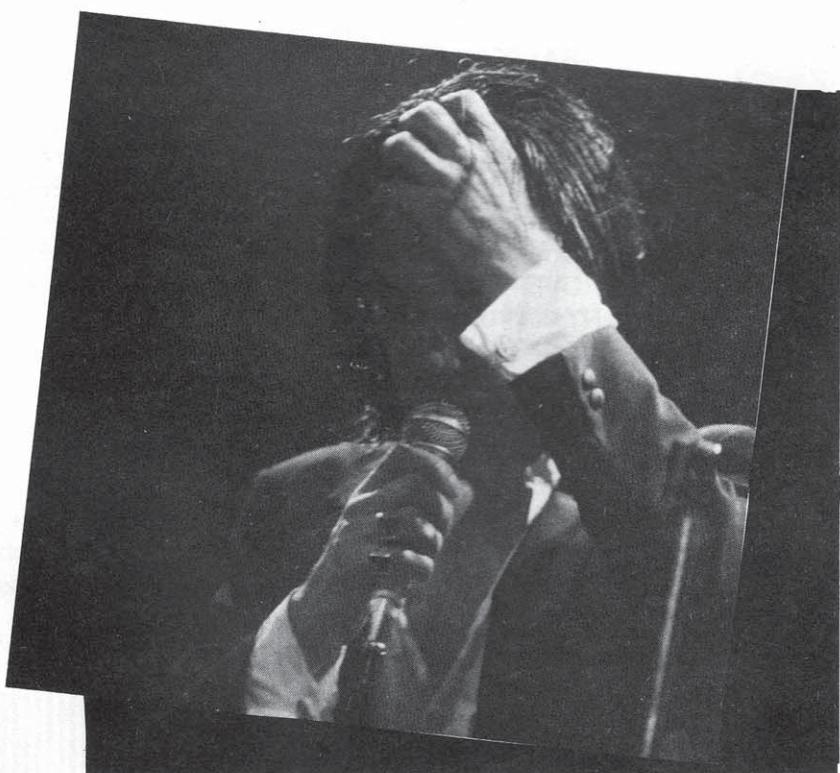
Θα μου άρεσε να δω περισσότερα έργα του Jim Thompson (Ο Thompson θεωρείται από πολλούς σαν το σκληρότερο καρύδι της "βρώμικης λογοτεχνίας. Ο Πέκινπα είχε σκηνοθετήσει τη νουβέλα του "Ο Φυγάς").

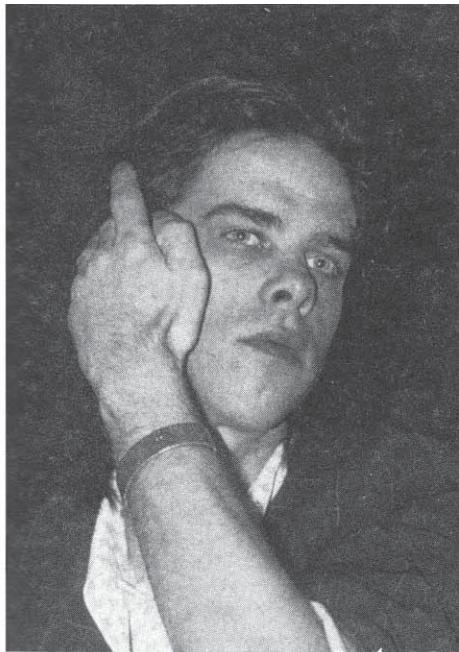
Ο Στάνλει Κιούμπρικ στα 60's έγραψε ένα πρόχειρο σενάριο γιά το "Killer inside me", του Thompson. Θάταν ενδιαφέρον αν το είχε γυρίσει.

Υπάρχει μία ταινία πάνω σ' αυτό με τον Stacey Keach. Είναι μάλλον τηλεοπτική, μα όχι κακή. Ούτε όμως και μεγάλη τέχνη.

Θα σου άρεσε να γράψεις εσύ ένα σενάριο ψυχολογικού τρόμου με μπόλικο σασπένς;

Θέλω να γράψω περισσότερα

σενάρια. Η νουβέλα που γράφω θα εκδοθεί τον Ιούνη. (Σημ."And the ass saw the angel"). Είναι γραμμένη σε πρώτο πρόσωπο και υπάρχει σαφώς μία επιρροή απ' τον Thompson. Θαυμάζω τον τρόπο με τον οποίο σπρώχνει τον αναγνώστη να ταυτιστεί με τους χαρακτήρες του. Το ίδιο θα έκανα κι εγώ στη θέση του. Σιγά - σιγά σε φτάνει στα όριά του και αυτό είναι κάτι που με γοητεύει. Μ' αρέσει ο συγγραφέας που διηγείται μία ιστορία να μπορεί να τραβήξει τον αναγνώστη κάνοντάς τον να νιώσει συμπάθεια γιά τον χαρακτήρα του έργου του.

Διαβάζοντας αποσπάσματα από το βιβλίο σου, μπορώ να πω ότι ανήκει στη λεγόμενη Μαγική Ρεαλιστική σχολή των Λατινοαμερικάνων, Μπόρχες, Αστούριας, Κορτα-

ζάρ, Μαρκές κλπ.

Ναι, νομίζω ότι δανείζομαι πολά στοιχεία από αυτούς.

Τι γίνεται με την παραπέρα κινηματογραφική καριέρα σου;

Στην επόμενη ταινία υποδύομαι έναν μεγαλοφυή επιχειρηματία, ε-

ξόριστο σε κάποιο νησί. Τα γυρίσματα αρχίζουν σε μερικούς μήνες. Δουλεύω ακόμα, πάνω σε ένα ντοκιμαντέρ στη Νέα Υόρκη. Αναφέρεται σε μία βδομάδα της ζωής των ιδιωτικών ντετέκτιβς. Ο τρόπος με τον οποίο ο John Hillcoat γυρίζει ταινίες είναι φοβερά φετιχιστικός, σχετικά με οτιδήποτε πάνω στο οποίο δουλεύει, είτε πρόκειται γιά φυλακές, είτε γιά ντετέκτιβς.

Φάινεται ότι δε θα έχει μεγάλη

σχέση με τα φιλμ νουάρ...

Ενα από τα πράγματα που γουστάρει να κάνει, είναι να ερευνά τους μύθους γι' αυτά τα θέματα. Οπως στο "Ghosts of the ...", τα πάντα σε αυτό το φίλμ, οι τύποι των εξεγερμένων φυλακισμένων ενάντια στους φύλακές τους, δίνουν την πραγματική εικόνα του τι συμβαίνει στις φυλακές.

Πως θα ένιωθες σαν πρωταγωνίστης στο "Εγκλημα και Τιμωρία";

Μπορώ να ταυτιστώ με διάφορους χαρακτήρες και ιδέες. Η όλη άποψη του Hillcoat, σχετικά με το συνηθισμένο και το μη συνηθισμένο άτομο και ο τρόπος που θεωρεί πως το μη συνηθισμένο άτομο δεν μπορεί ν' ακολουθήσει τους ρυθμούς και το κλισσάρισμα του συνηθισμένου, μου αρέσει πολύ. Ενος υ' αρέσει η ιδέα, αλλά νομίζω ότι δύσκολα θα μπορούσα να πάιζω τον Ρασκόλνικωφ σε κάποια εκδοχή του "Εγκλημα και Τιμωρία". Νομίζω ότι τελικά θα "κολλήσω" στους φυλακισμένους και τέτοιουν είδους θέματα.

Σημ. 1 Ηδη κυκλοφορεί το soundtrack της ταινίας, τη μουσική της οποίας έχει γράψει ο Cave μαζί με τους συνεργάτες του στους Bad Seeds, Mick Harvey και Blixa Bargeld.

Σημ. 2 Στα τέλη Αυγούστου κυκλοφόρησε στην Αγγλία το βιβλίο του Cave "And the ass saw the angel", από την Black spring press.

**PANX-ROMANA
ΑΝΤΑΡΤΕΣ ΠΟΛΕΩΝ**

NEO LP
ROCK 'N' ROLL
ΒΟΗΘΕΙΣ

WIPE OUT RECORDS

ΣΟΥ ΒΟΗΒΕ
Α. 166

ΔΙΣΚΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

NEW CHRISTS : Distemper LP
1989

Αριστη η απόφαση της Hitch Hike τόσο να κυκλοφορήσει το φετεινό άλμπουμ των N.C. στην Ελλάδα, όσο και να τους φέρει εδώ. Και όσοι δεν είχαν την τύχη να δουν ζωντανά τον Rob Younger και την εκκρηχτική παρέα του (Jim Dickinson - κάποτε στους Barracudas, μπάσο, Nick Fisher, ντράμς, Charlie Owen κιθάρα), μπορούν, ακούγοντας τον δίσκο να πάρουν μιά μικρή ιδέα του τι έχασαν. Μιλάμε γιά πολύ φοβερά κομμάτια, ένα ζωντανό rock'n'roll που σε τινάζει στο ουράνια. Another Sin, No way on earth, The burning of Rome, Bed of Nails, μερικά από τα αριστουργήματα που πρέχονται εδώ, αποδεικνύουν το μεγαλείο που περιβάλλει τους N.C. Ο πάρα πολύ Louis Tillett, πιανίζει κι οργανίζει σε τρία τραγούδια κι όλα τα μέλη με μπροστάρη τον Younger, συμμετέχουν σε διάφορες διαδικασίες του δίσκου. Η φωνή του παλαι ποτέ Radio Birdman, Rob Younger ακούγεται απογοητευμένη μα κάθε άλλο παρά απογοητευτική. Η υπερδεκάχρονη παρουσία του στο χώρο της ζωντανής ροκ δεν του επιτρέπει περιορισμούς. Δυνατός, γοητευτικός, στην ασχήμια του, παρασέρνει τον ακροατή μέσα στην ουσία του ρυθμού που στροβιλίζεται με μανία, όσο κυλούν τα αυλάκια του βινύλιου. Ένας δίσκος που μόλις τελειώσει η μία πλευρά, γυρίζεις αχόρταγα στην άλλη κι αυτή σου η ενέργεια συνεχίζεται επ' αόριστον.

THE POGUES : Peace and Love LP 1989

Εδώ τα πράγματα γίνονται άκρως επικένδυνα γιατί με περηφάνεια σας δηλώνω πως η POGUEmania με έχει κυριεύσει από το δεύτερο LP του γκρούπ,

φτάσαμε στο τέταρτο κι ανατριχιάζω περιμένοντας με αγωνία το επόμενο. Η εν λόγω εργασία των κυρίων αυτών που παραπάσιουν με μοναδικό τρόπο ανάμεσα στην παράδοση της Ιρλανδίας και το εκτυφλωτικό όραμα της ζωντανής punk κατάστασης είναι ένα πολύτιμο πετράδι στο χάος της σύγχρονης δισκογραφίας. Η μαγεία του "Lorelai", η περηφάνεια του "Young Ned on the Hill", η θανατηφόρα ατμοσφαιρικότητα του "Tombstone" και το σουπέρ διαμάντι "Night train to Lorca", συνθέτουν ένα άλμπουμ στο οποίο η καταλυτική ερμηνεία και το παίξιμο άπειρων ακουστικών και ηλεκτρικών οργάνων σε συνδιασμό με την δημιουργική ικανότητα του γκρούπ που σίγουρα θα χαρακτηρίσει το πιό όμορφο φινάλε της δεκαετιάς αυτής. Ετσι κι αλλιώς η επόμενη τους ανήκει. Και οι POGUES αξίζουν σίγουρα της προσοχής σας. Μην αργείτε! Φανταστείτε τον Ian Anderson και τον Johnny Lydon καθισμένους στις πίσω σειρές ενός κονσέρτου των POGUES, να σκάνε από τη ζήλεια, βλέποντας τους απογόνους τους να δημιουργούν το μέλλον που εκείνοι άφησαν να χαθεί μέσα από τα χέρια τους πριν από χρόνια. Α!! Είναι και το χέρι του μποξέρ στο εξώφυλλο...

ΕΝ ΠΛΩ : EN ΠΛΩ (1989, Penguin)
Πρόκειται, κατά την γνώμη μας, γιά το καλύτερο πράγμα που κυκλοφόρησε ποτέ με ελληνικό στίχο - καλά, καλά υπάρχουν και οι Τρύπες, μα αυτοί έχουν καιρό να μας δώσουν κάτι καινούργιο. Οπότε οι ύμνοι και οι τιμές θα αποδοθούν στους EN ΠΛΩ και όποιος έχει αντίρρηση μπορεί ελεύθερα να διαφωνήσει (Ζητούνται τολμηροί...). Εδώ έχουμε ένα μοναδικό δέσιμο στίχων και μουσικής, μιά

πανδαισία ποίησης και ήχου που παρουσιάζει την παράδοση και το ροκ ενωμένα σε ξέφρενους ρυθμούς, και σκοτεινές μελωδίες, διανθισμένες από λόγια δύσκολα μα κατανοητά. Κινδυνεύουμε πολύ ακούγοντας αυτό το LP, αλλά είμαστε πρόθυμοι να προχωρήσουμε ακόμα πιο βαθειά στην νοητική καταστροφή που μας παρασέρνουν αυτοί οι μοντέρνοι σατανάδες γιά τους οποίους δεν γνωρίζουμε τίποτε παραπάνω από όσα αναγράφονται στα εξωεσώφυλλα του δίσκου που είναι προσεγμένος μέχρι την τελευταία σταγόνα του, από το παλιόχαρτο στο οποίο είναι τυλιγμένος, μέχρι το τέλος της ακρόασης. Ακούστε μας και αποφύγετε να τον ακροαστείτε, βρισκόμενοι σε κατάσταση θλίψης. Το επαναλαμβάνουμε: Κινδυνεύετε από το ομορφότερο και πιό αισθητικό δημιούργημα της ελληνικής δισκογραφίας! Μπορείτε όμως να αντισταθείτε;

THE PEANUT BUTTER CONSPIRACY : "Turn On a Friend" (LP 1988, Drop Out)

Ησυχάστε! Δεν ξαναφτιάχτηκαν αυτοί οι αθεόφοβοι τύποι που έχαιραν εκτίμησης από τα μέλη των χίππικων κοινοτήτων της Δυτικής Ακτής μετά τα μέσα των 60's. Απλά η Drop Out κυκλοφόρησε μία επιλογή από τα δύο πρώτα τους άλμπουμ "The Peanut Butter Conspiracy is Spreading" (άνοιξη 1967) και "The Great Conspiracy" (τέλη 1967). Η ψυχεδέλεια κι η folk δένουν όμορφα, μα όχι και πρωτότυπα μιας κι οι Jefferson Airplane είχαν προηγηθεί κι απορροφήσει το ανάλογο κοινό. Αντιγραφείς τους οι P.B.C., ωστόσο η μουσική τους γοητεύει, αν αναλογιστούμε το κλίμα της εποχής. Κομμάτια σαν τα "Turn on a friend", "Twice is life", "It's a happen-

ing thing", "Dark on you now" και "Ecstasy" κάθε άλλο παρά μέτρια είναι και ο δίσκος αυτός αποτελεί μια καλή επένδυση για τους πιστούς των 60'ς.

WORLD DOMINATION ENTERPRICES : "Love From Lead City" (LP 1988, Product Inc.)

Ηχογραφημένο ζωντανά στο Λονδίνο, το "Love..." μας χαρίζει μιά ακουστική ιδέα (υπάρχει και ομότιτλο βίντεο, μα ποιός το έχει δει;) για το πως οι νέοι βασιλιάδες του ρυθμού, παρουσιάζουν τη δουλιά τους στο κοινό των εγγλέζικων κλαμπ όπου συχνάζουν εδώ και κάμποσα χρόνια. Τη μερίδα του λέοντος κερδίζουν τραγούδια από το τελευταίο στούντιο άλμπουμ τους "Let's Play Domination" που κυκλοφόρησε και στην Ελλάδα. Μάλιστα το "Asbestos lead asbestos" ακούγεται σε δύο εκτελέσεις με διαφορετικό μιξάρισμα, ενώ ξαναχορεύουμε με τη διασκευή του "Funky Town" που στη δεκαετία του 70 έκανε μπαν στις ντίσκο (Ενοείται πως χορεύουμε με την προηγούμενη στούντιο εκτέλεση των W.D.E.)

JONATHAN RICHMAN :
"Jonathan Richman" (LP 1989, Rounder / Virgin).

Εν τάξει! Δεν είναι Ο δίσκος! Ομως εδώ και 15 χρόνια ο Jo Jo δεν έχει πέσει ποτέ του έξω, όσον αφορά τη σχέση του με το βινύλιο. Θυμηθείτε εξ άλλου πόσο μας έκανε να γελάσουμε και να διασκεδάσουμε στην συναυλία του και συγχωρείστε του αυτή τη μικρή δισκογραφική παρατυπία. Δεν το ήθελε! Εμεις τον αγαπάμε και θα τον αγαπάμε πάντα με ή χωρίς τους Modern Lovers. Είμαστε σιγουροί ότι θα επανέλθει δριμύτερος μα αλλοίμονό του αν ξεστρατίσει. Προς το παρόν ακούμε το "Blue Moon" και το "Action Packed" κι αναμένουμε στο στερεοφωνικό μας!

MARSHMALLOW OVERCOAT :
"Try On..." (LP 1989, Get Hip), "Suddenly Sunday / Tomorrow never knows" (single 1988, Get Hip)

Η ψυχεδέλεια και το γκαράζ

έχουν τον πρώτο λόγο σ' αυτούς τους δύο δίσκους και ανάλογα συναισθήματα μας δημιουργήθηκαν ρουφόντας συνεχώς ηχητικές μυτιές από τη μουσική των M.O. Ο Randy Love και η μπάντα του (Scott Gassen, αδερφός του Randy, Debra Dickey και Mike Panico), χρωματίζουν έντονα τη ζωή μας, χωρίς να διστάζουν να κλέβουν τους Doors, τους Byrds, τους Moving Sidewalks κι ένα κάρο άλλους υπέροχους "οδηγητές" των 60'ς με μοναδικό τρόπο. Η επιβλητική φωνή του Love και η δύναμη των κομματιών, συνθέτουν ένα αμάγαλμα αξεπέραστης ομορφιάς. Οι διασκευές είναι διάφορες : Kinks, Shadows of Knight, ενώ η εκτέλεση του "Tomorrow Never Knows" των Lennon - McCartney είναι ίσως η πιό καταπληκτική διασκευή που έχει γνωρίσει. Στο επόμενο τεύχος θα είναι φιλοξενούμενοι μας!

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΔΕΝ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΤΟ ΚΟΠΑΔΙ:

ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΟΛΗ

Every Issue An Extra!

**ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ
ΠΟΥ ΔΕ ΒΡΕΘΗΚΑΝ ΠΟΤΕ.**

THE POGUES

Μερικές φορές η τύχη μας επιφυλάσσει ευχάριστες εκπλήξεις, όσον αφορά την τέρψη των ακουστικών μας αισθήσεων. Και γιά το λόγο αυτό, δεν είναι παράξενο πως ένα γκρούπ σαν τους POGUES, θεωρείται σήμερα από κοινό και κριτικούς σαν μιά από τις σοβαρότερες προτάσεις του ήχου των...90'c. Και μη φανταστείτε πως έχουν άδικο: Κυρίες και κύριοι, ιδού το θαύμα της πλέον προχωρημένη αντίληψης, του πως η ιρλανδέζικη folk μπορεί να μετατραπεί σε δυναμική punk έκφραση. Οι POGUES προχωρούν πολύ. Πάρα πολύ! Τυχεροί όσοι μπρέσουν να τους παρακολουθήσουν στο τρελό παιχνίδι τους με το χρόνο. Οι υπόλοιποι...ας αφήσουν τους εαυτούς τους στο θέο.

Η ιστορία αρχίζει να πλάθεται γύρω στα 1977, όταν δύο τρελαμένοι Ιρλανδοί, επηρεασμένοι από την επαναστατική παράδοση της πατρίδας τους και άκρως γοητευμένοι από το punk που είχε ήδη ξεσπάσει σε όλο του το μεγαλείο, ανέβαιναν στη σκηνή ενός σκοτεινού λογδρέζικου κλαμπ, που λεγόταν Cabaret Futura, και προκαλούσαν το κοινό. Ο SHANE MacGOWAN (φωνή, κιθάρα) και ο κολλητός του SPIDER STACY (πνευστά, φωνητικά), προσάρμοζαν την έμφυτη επιθετικότητά τους στους παραδοσιακούς ρυθμούς της πατρίδας τους.

Μαζί τους έπαιζαν ο JEM FINER (μπάντζο, μαντολίνο, φωνητικά), ο JAMES FEARNLEY (μαντολίνο, πιάνο, ακορντεόν, ντούλτσιμερ, τσέλλο, κιθάρα, κρουστά) και ο ANDREW RANKEN (ντράμς, αρμόνικα, φωνητικά). Αυτοί οι πέντε σχημάτισαν τους POGUE MAHONE, που ούτε λίγο, ούτε πολύ στη διάλεκτο gaelic, σημαίνει "Φίλα τον κώλο μου". Ετσι λοιπόν,

ανέβαιναν στη σκηνή ουρλιάζοντας, τρέχοντας στο πάλκο, χτυπόντας τα όργανά τους, μπροστά σε ένα συνήθως αλλοιορόσαλλο κοινό από punks, φρικιά κι ότι άλλο μπορεί κανείς να φανταστεί. Λίγο καιρό αργότερα, τους POGUE MAHONE πλαισιώνει στο μπάσσο και τα φωνητικά η CAIT O'RIORDAN θαυμάστρια των Shane και Jem από ένα προηγουμένο γκρούπ τους, τους Nipple Erectors.

Οι πρώτες συναυλίες τους στο κλάμπ Pindar of Wakefield, ξεσήκωναν τον κόσμο. Ομως τα χρόνια περνούσαν, μπήκε η δεκαετία του 80, μα το κύκλωμά τους παραμένει κλειστό και οι εταιρίες δεν φαίνεται

στην STIFF και οι POGUES μπαίνουν κατευθείαν στο στούντιο κι όταν βγαίνουν λίγες μέρες μετά, έχουν ολοκληρώσει το πρώτο τους άλμπουμ με τίτλο "Red Roses For Me". Ενα δυναμικό ντεμπούτο που κυκλοφορεί τον Οχτώβρη του 1984 και δέχεται τα αυθόρμητα χειροκροτήματα των κριτικών. Η δημοτικότητά τους αυξάνεται συνεχώς στη νυχτερινή σκηνή του Λονδίνου και φτάνει σε τέτοιο σημείο, ώστε ο Costello τους καλεί να τον σαποτάρουν στην Βρετανική τουρνέ του.

Στο τέλος της χρονιάς το "New Musical Express" τους εκλέγει καλύτερο συγκρότημα του 1984.

Την άνοιξη του 1985, ο Costello, αναλαμβάνει την παραγωγή του σινγκλ "Pair of Brown Eyes", ο δε σκηνοθέτης του "Repo Man", ALEX COX, ένα από τα ανερχόμενα αστέρια της μετά punk γενιάς γυρίζει το βίντεο - κλιπ.

Πιό σταθεροί από ποτέ, οι POGUES ξεκινάν για την πρώτη βρετανική τουρνέ τους, γεμίζοντας τις αίθουσες σε τέτοιο σημείο, ώστε στο ST. Patrick, 1000 άτομα αδυνατούν να τους παρακολουθήσουν. Συχνά η επέμβαση των μπάτσων, προκαλεί το κοινό, τα επισόδεια δεν λείπουν και οι δηλώσεις των μελών του γκρούπ, κάθε άλλο παρά καθησυχαστικές είναι. Ήδη στην μπάντα έχει προστεθεί ο PHILIP CHEVRON (κιθάρα, μαντολίνο, φωνητικά), αυξάνοντας σε εφτά τον αριθμό των POGUES. Οι εμφανίσεις τους είναι καταλυτικές. Στο πάλκο κυριαρχεί ο Shane MacGowan, μιλά στο πλήθος, κοροιδεύει, τραγουδα γιά τους ήρωες της Ιρλανδίας, διαμαρτύρεται, αλωνίζει τη σκηνή.

Το Σεπτέμβρη του 1985 εμφανίζεται στα δισκάδικα το δεύτερο LP τους: "Rum, Sodomy and The Lash". Ενας πίνακας του J.L.A. Gericault στολίζει το εξώφυλλο, που εικονίζει μία σχεδία ναυαγών. Ιεροσυλία! Μερικά κεφάλια του πρωτοτύπου έχουν αντικατασταθεί και στη θέση τους μπαίνουν οι όχι πάντα ευγενικές μορφές των μελών του γκρούπ...Και πάλι ο Elvis Costello αναλαμβάνει την παραγωγή.

να επενδύουν σε ανάλογα σχήματα και φυσικά δεν μπορούν, στεγανοποιημένες όπως είναι, να καταλάβουν πως οι POGUE MAHONE είναι κάτι τελείως ξεχωριστό.

Αισίως φτάνουμε στο 1984 και τον Αύγουστο ετοιμάζουν επιτέλους το πρώτο 45άρι τους με τον τίτλο "Dark streets of London", που κυκλοφορεί με το όνομά τους φαρδύ - πλατύ στην ετικέτα. Μόλις το ραδιόφωνο του BBC ανακαλύπτει την ένοια του απαγορεύει τη μετάδοσή του.

Η όλη φασαρία προκαλεί την προσοχή του ELVIS COSTELO ο οποίος βλέποντας τους POGUES - όπως έκοψαν το όνομά τους - στη σκηνή μένει με ανοιχτό το στόμα κι έκτοτε θεωρείται δηλωμένος ο παδός του γκρούπ. Τους φέρνει

Το 1986 ξεκινά η ευρωπαική περιοδεία τους, απόλυτα πετυχημένη και αμέσως μετά ακολουθεί η αμερικάνικη. Εκεί παίζουν μπροστά σε ένα σύνολο αστεριών που έχουν ανακατευτεί στο πλήθος γιά να απολαύσουν την γοητεία που εκπέμπουν οι POGUES. Από τον Matt Dillon και την Faye Dunaway, μέχρι τον David Byrne και τον Tom Waits.

Στη Γαλία, η υποδοχή του κοινού είναι χωρίς προηγούμενο. Η POGEMANIA φτάνει μέχρι τη Ν. Ζηλανδία όπου το νέο σίνγκλ μέσα από το άλμπουμ με τότλο "Dirty Old Town", μπαίνει στο TOP - 10. Την ίδια περίοδο εποχή τη σύνθεση του γκρούπ ολοκληρώνει ο TERRY WOODS (Μπάντζο, κιθάρα, παραδοσιακά όργανα, φωνητικά).

Το "Rum, Sodomy and the Lash" καταξιώνει συνθετικά τον MacGowan και τα τραγούδια του άλμπουμ, από τα σχιζοφρενικά folk-punk "Sally McLennane" και "Sick Bed of Cuchulainn", μέχρι τα μελαγχολικά μοτίβο των "And the Band Played Waltzing Matilda" και "Dirty Old Town", είναι αδύνατο να μην αγγίξουν την ψυχή και του πιο δύσκολου ακροατή.

Νέος δίσκος των POGUES είναι το mini LP "Poguetty in Motion" το οποίο κατευθείαν μπαίνει στο TOP - 30, γιά πρώτη φορά, ενώ στο βίντεο κλιπ του, ο MacGowan αναδυκνύεται σε ταλαντούχο θησοποιό.

Στη συνέχεια συνθέτουν μουσική γιά το νέο φίλμ του Cox "Sid and Nancy", ενώ συμμετέχουν στα γυρίσματα του επόμενου "Straight to Hell", μεταξύ των Elvis Costello, Joe Strummer, Grace Jones, Dennis Hopper, Jim Jarmusch κ.α. και γράφουν πέντε κομμάτια γιά το σάουντρακ της ταινίας.

Στα τέλη της χρονιάς η Cait O'Riordan αποχωρεί από τους POGUES. Δεν χρειάζεται να φάξουν γιά νέο μπασσόσιτα. Τον

έχουν κοντά τους σχεδόν από το ξεκίνημά τους και πρόκειται γιά τον DARRYL HUNT που από roadie του γκρούπ, προάγεται σε κανονικό μέλος. Μαζί του θα μπουν στο στούντιο και μαζί με τους folk ήρωές τους τους DUBLINERS, ηχογραφούν το 45άρι "Irish Rover" που θα γίνει No 1 στην Ιρλανδία και TOP 10 στη Βρετανία.

Το καλοκαίρι του 1987 τους περιμένει μία ακόμα έκπληξη. Ο Bono των U2 τους καλεί να παίξουν μαζί τους στο Wembley, το Παρίσι, το Δουβλίνο, το Ευδιμβούργο, όπου οι POGUES κλέβουν την παράσταση. Κι όταν οι U2 φεύγουν στις ΕΠΑ, οι POGUES ανοίγουν μερικά κονσέρτα τους, προκαλόντας υστερία σε 18.000 φανς των U2 στο Madison Square Garden. Κατά την παραμονή τους στην Ν. Υόρκη γυρίζουν το βίντεο του "Fairy Tale in New York" που θα κυκλοφορήσει τα Χριστούγεννα. Παράλληλα ο Woods και ο Fearnley συμμετέχουν στο LP των TALKING HEADS "Nude". Οι POGUES δείχνουν αποφασισμένοι να μην χαρίσουν κάστανα σε κανένα.

Στις 18 Γενάρη του 1988, σε 17 ταυτόχρονα χώρες, κυκλοφορεί το τρίτο τους άλμπουμ "If I Should Fall From the Grace With God". Αυτή τη φορά στην παραγωγή είναι ο πολύς STEVE LILLYWHITE που δίνει τις γνώσεις του γιά ένα τέλειο αποτέλεσμα. Το σινγκλ "Fiesta" που

κόβεται από το LP είναι ένα κομμάτι που θα μπορούσε να κάνει κι ένα πεθαμένο να χορέψει. Οι κριτικές είναι μεγαλειώδεις και το άλμπουμ γίνεται χρυσό την πρώτη κιόλας μέρα της κυκλοφορίας του στη Βρετανία. Γιά μιά ακόμα φορά οι POGUES ξεσηκώνουν τον κόσμο στο πόδι. "If I Should Fall From the Grace With God", "The Broad Majestic Shannon", "Fiesta", "Meddley", μερικά από τα αριστουργήματα του δίσκου.

Ακολουθεί παγκόσμια περιοδεία με τους φανς σε ντελίριο. Τελειώνει η χρονιά και όλα πάνε καλά γιά όλους.

Και πάλι στο στούντιο γιά νέο αριστούργημα. Με τις ευλογίες του Lillywhite το "Peace and Love" είναι γεγονός. Το "New Musical Express" καλεί σε ανοιχτή συζήτηση τις τρείς μορφές που κατά τη γνώμη όλων κυριαρχούν στην ανεξάρτητη σκηνή: NICK CAVE, MARK E. SMITH, SHANE MacGOWAN.

Το "Peace and Love" είναι αφιερωμένο στη μνήμη του ποδοσφαιρικού παραλογισμού, των 95 νεκρών του Χίλσμποροον. Και πάλι οι πικρές αναμνήσεις της πατρίδας, η μοναξιά, μέσα από 14 τραγούδια που σφραγίζουν το μέλλον των POGUES οι οποίοι προχωρούν ακάθεκτοι να κατακτήσουν τα πάντα μέσα στο ποιοτικό χώρο της νέας μουσικής η οποία φαίνεται να τους έχει τόσο ανάγκη.

"Ναι, ναι, προχωράμε!" (D. BROCK 1988)

Οι HAWKWIND αποτελούσαν, αποτελούν και φαίνεται πως γιά αρκετό καιρό ακόμα θα αποτελούν, ένα από τα πιο εξαίσια δείγματα του πως μπορεί η ουσία της rock'n'roll μουσικής, να συνδιαστεί με την επιστημονική φαντασία, την ανατρεπτική φιλοσοφία, την ποίηση και γενικά τον αληθινό κόσμο της "υπό-

ποίοι συχνά πρωτοστατούσαν σε επισόδεια με την αστυνομία που προσπαθούσε να σταματήσει το κίνημα των κατειλημένων σπιτιών. Ήταν ο DIK MIK (keyb.), ο DEL DETTMAR (συνθεσάιζερς), ο DAVE ANDERSON (μπάσσο), και ο TERRY OLLIS (ντράμς).

Αυτοί λοιπόν, ξεκίνησαν να παί-

LEMMY, ο οποίος αναγκάστηκε να αναλάβει το μπάσσο και ο ντράμερ SIMON KING. Ετσι όλοι μαζί μπαίνουν στο στούντιο γιά την επόμενη δουλιά τους που κυκλοφόρησε μέσα του 1971. Το "In search of Space" τους έδωσε την ευκαιρία να χωθούν ψηλά στα βρετανικά τσαρτς και οι σκοτεινοί ήχοι του να εγκωμιαστούν

HAWKWIND

underground από τα αστέρια

γειας" κουλτούρας. Οσον αφορά εκείνους που αρέσκονται να πιστεύουν ότι οι χίπιποι έπαψαν να υφίστανται εδώ και εκατομμύρια χρόνια, ας ρίξουν μιά βόλτα στα ετήσια free φεστιβάλ του Stonehenge ή του Glastonbury και ας ενωθούν μαζί με χιλιάδες μαλλιαρούς τύπους κάθε ηλικίας και φιλικά προσκείμενους Punks οι οποίοι συγκρούονται με χιλιάδες μπάτσους που προσπαθούν να διακόψουν τις παράξενες μυσταγώγιες όλων αυτών που αναβιώνουν το αρχέγονο πνεύμα των Δρυΐδων. Οι HAWKWIND βρίσκονται πάντα εκεί. Είκοσι χρόνια παρουσίας στο περιθώριο γιά να μην αφομοιωθούν απ' το κατεστημένο, στέλνουν ακόμα τα ακραία κι επικίνδυνα μηνύματά τους στ' αστέρια...

Το 1969 ο DAVID BROCK (κιθ., φωνή), συνάντησε τον NICK TURNER (πνευστά, φωνή) στο Νότινγκ Χιλ του Λονδίνου, μέρος όπου τότε οργανώνονταν εναλλακτικές κομμούνες και σχημάτισαν τους GROUP X που πολύ γρήγορα ονομάστηκαν HAWKWIND ZOO και λίγο μετά HAWKWIND. Μαζί τους ενώθηκαν κάμποσοι παρανοϊκοί τύποι έτοιμοι γιά τα πάντα και οι o-

ζουν σε ένα κοινό από χίπιποι, φρικιά και άλλους ένα blues - rock στυλ μα σιγά - σιγά το σώου τους έπαιρνε άλλες διαστάσεις. Φώτα διαστημικά, ήχοι ψυχεδελικά ανάλογοι, μεταφυσικές αναζητήσεις, αναρχικές δηλώσεις και μανιφέστα στη σκηνή και διάφορα τέτοια όμορφα πράγματα που ομολογουμένως τους άφηναν ταπί. Η πρώτη τους ουσιαστικά μεγάλη εμφάνιση, γίνεται τον Αύγουστο του 1970, στο free φεστιβάλ του νησιού Wight, όπου εντυπωσίασαν τους πάντες. (Στο ίδιο φεστιβάλ έμελλε να κάνει την τελευταία του εμφάνιση ο Jimi Hendrix). Ήδη κυκλοφορεί και το πρώτο τους LP με τίτλο το όνομά τους, το οποίο γρήγορα προσέλκυσε ένα μεγάλο αριθμό φανς που λάτρευαν να ακούν τα διαστρικά παραληρήματα του Brock στο μικρόφωνο, τον Turner με ασημένιο βαμμένο πρόσωπο να αλωνίζει το πάλκο και τους υπόλοιπους του γκρούπ να συμμετέχουν ενεργά στην όλη οργιαστική τελετουργία με τον Ollis τσίτσιδο πίσω από τα ντράμ.

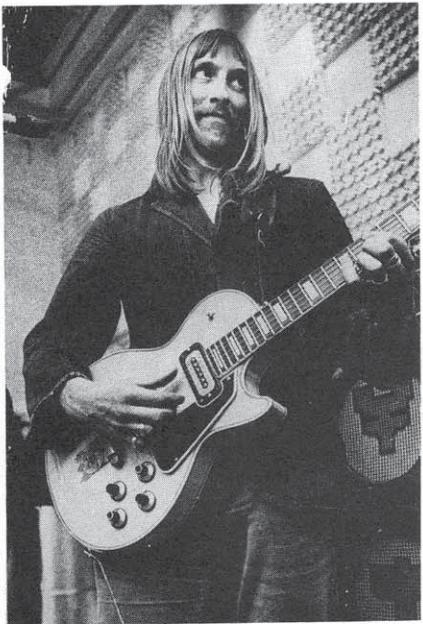
Μετά την κυκλοφορία του LP, οι Ollis και Anderson εγκαταλείπουν τους HAWKWIND και τους αντικαθιστούν ο τότε κιθαρίστας IAN KILLMINSTER, γνωστότερος σαν

από τους κριτικούς.

Την ίδια χρονιά συμμετέχουν στο "Greasy Truckers Party", ένα εναλλακτικό φεστιβάλ που γίνεται στο Roundhouse του Λονδίνου. Κυκλοφορεί και το ομώνυμο άλμπουμ στην μία πλευρά του οποίου συμμετέχουν οι HAWKWIND. Παράλληλα βγαίνει στην αγορά το 7ιντσο "Silver Machine" που προκαλεί πάταγο : 1.000.000 αντίτυπα στην Αγγλία και πλατινένιο! (Το ίδιο κομμάτι ξαναβρέθηκε στα TOPS το 1978 και στα 80's)

Ηδη το συγκρότημα έχει χωθεί ως το λαιμό στην επιστημονική φαντασία. Προκαλούν το θαυμασμό του MICHAEL MOORCOCK (γνωστού αναρχικού συγγραφέα Ε.Φ. και αρχισυντάκτη του περιοδικού "New

Worlds"), που προσχωρεί στην ομάδα τους και τους χρησιμοποιεί σαν πρόσωπα της νουβέλας του "The Time of the Hawklords". Παράλληλα, ένας νεότερος συγγραφέας ενώνεται με το γκρούπ. Πρόκειται για τον ROBERT CALVERT, στιχουργό, αφηγητή και ενίστε κιθαρίστα. Ο Dik-Mik αποχωρεί.

Ετσι τα πράγματα αρχίζουν να μπαίνουν σε νέα φάση. Το "Silver Machine" ακολουθείται από το LP "Doremifasolatido", στα 1972 που αμέσως κυριεύει το ευρύτερο κοινό. Οι HAWKWIND πετυχαίνουν επιτέλους να πραγματοποιήσουν το όνειρό τους : Την πραγματοποίηση ενός μεγαλοπρεπέστατου σώου το οποίο θα ονομαστεί SPACE RITUAL. Προσλαμβάνεται η STACIA, μιά κοπελιά που χόρευε στη σκηνή κάτω από τους ήχους του γκρούπ κι οι HAWKWIND ξεκινούν για μία μεγάλη περιοδεία σ'ολόκληρη τη Βρετανία καταπλήσσοντας τους χιλιάδες οπαδούς τους. Από αυτό το γυροβόλημα εμφανίζεται μέσα στα 1973 ένα διπλό άλμπουμ που εκτός από την βαριά ατμόσφαιρα της μουσικής του γκρούπ πρόσφερε και ένα καταπληκτικό εξώφυλλο, μέσα στο οποίο μπορούσε και ο πιό άσχετος να παρατηρήσει τις ανησυχίες του Brock και της παρέας του. Ο Calvert απαγγέλει με στόμφο και ειρωνεία τις διαστημικές ιστορίες του, λειζερ αχτίνες, η Stacia χορεύει το νόημα της τρέλας και να κι ο πρώτος χεβυμεταλικός ακουστικός τρόμος να πλανιέται παντού μέσα σ'αυτό το LP.

Το 1974 σημαδεύεται από την αποχώρηση των Calvert και Dettmar. Χωρίς να χάσουν χρόνο, οι υπόλοιποι φεύγουν γιά τουρνέ στις ΕΠΑ με τον SIMON HOUSE στα keyboards που είχε δοξαστεί στο παρελθόν παίζοντας στους Third Ear Band. Κυκλοφορεί το LP "In the Hall of the Mountain Grill" και το διαφημίζουν σ'όλη τη Βρετανία με μιά συγκλονιστική περιοδεία.

Εκτος δίσκος θα ακολουθήσει τον επόμενο χρόνο. Πρόκειται γιά το "Warrior on the Edge of Time" που το ακολουθεί η δεύτερη αμερικανική περιοδεία στα μέσα της οποίας ο Lemmy παθάνει ηλεκτροπληξία στη σκηνή και αποφασίζει να φύγει από τους HAWKWIND, αναζητώντας καλύτερη τύχη η που θα την συναντήσει λίγο καιρό μετά στη μορφή του γκρούπ που θα δημιουργήσει και οι οποίοι θα αποτελέσουν τους αρχιερείς της Heavy Metal κίνησης : MOTORHEAD (Το όνομά τους από το ομώνυμο τραγούδι των HAWKWIND). Στη θέση του δοκιμάζονται δεκάδες μπασσίστες και τελικά αναλαμβάνει τον PAUL RUDOLF ιδρυτικό στέλεχος των Pink Fairies και Deviants. Μαζί του ο ALAN POWELL στα δεύτερα ντράμ.

Στο μεταξύ, ο Robert Calvert που είχε κυκλοφορήσει δύο υπέροχα άλμπουμ ("Captain Lockheed and the Starfighters", 1974 και "Lucky Life and the Longships", 1975) τα οποία δεν είχαν καμία αξιόλογη επιτυχία μά και οι σαφείς πολιτικοί τους υπαινιγμοί, ενόχλησαν κριτικούς και κυβέρνηση, ενώνεται ξανά με τους HAWKWIND το 1976 και μαζί ηχογραφούν το LP "Astounding Sounds, Amazing music". Το φθινόπωρο της ίδιας χρονιάς ο Powell αποχωρεί.

Το ίδιο κάνει λίγους μήνες μετά ο Turner, ακολουθούμενος από τον Rudolf. Η σύνθεση που λανσάρουν αυτή τη φορά οι HAWKWIND περιλαμβάνει τους : Brock, Calvert, House, King, ANDRIAN SHAW (μπάσσο). Ετσι φτάνει το άλμπουμ "Quark, Strangeness and Charm" που περιέχει το κομμάτι "Hassan I Shaba" που δύσι δεν το ξέρετε, σίγουρα χάνετε χρόνια από τη ζωή σας!

Το punk σαρώνει τα πάντα στο διάβα του και καλά κάνει. Ομως η μπάλλα παίρνει και τους

HAWKWIND που βλέπουν το κοινό να τους γυρνάει την πλάτη παρόλο που ως τότε σίγουρα αποτελούσαν μία punk κατάσταση στα λιμνάζοντα μουσικά νερά της Βρετανίας. Ετσι αλλάζουν τόνομά τους σε HAWKLORDS, ηχογραφούν το LP "25 Years On" που μπαίνει στα τσάρτς και ξαναγίνονται HAWKWIND.

Τα χρόνια που ακολουθούν είναι δύσκολα, μα ο Brock πάντα κατορθώνει να έχει κάτι έτοιμο στα σκαριά. Κόσμος πάει κι έρχεται, ο Moorcock συμπαραστέκεται, ο Calvert αποχωρεί οριστικά, γράφει βιβλία και δύο ακόμα πολιτικούς δέσκους ("FRTQ", 1984, "Test Tube Concieve", 1986), μέχρι τον Αύγουστο του 1988, οπότε εγκαταλείπει και τον κόσμο μας γιά να πετάξει στάστρα που τόσο τον γοήτευαν, αφήνοντας, ενα τεράστιο μουσικό και φιλολογικό κενό που σίγουρα θα εκτιμηθεί δεόντος απ' τους κριτικούς του μέλοντος.

Οι HAWKWIND όμως συνεχίζουν και δεν αλλάζουν ότι κι αν τους προσφερθεί. Παραμένουν πιστοί φύλακες της εναλλακτικής κουλτούρας, διώκονται από το κράτος, αλλά ο Brock πάντα έχει γύρω του ανθρώπους να τον βοηθήσουν στις δουλιές του και ας ελπίσουμε πως δεν θα τον εγκαταλείψουν ποτέ. (Κι όσο σκέφτομαι πως σε κάποια δισκάδικα τους τοποθετούν στα Heavy Metal ράφια....)

ΕΠΙΛΟΓΗ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑΣ

(Ελπίζοντας να βοηθήσουμε λίγο τον Γιάννη Πλόχωρα του "ROLLING UNDER" όπως μας βοήθησε κι αυτός για να βρούμε κάποια άκρη μέσα στο απέραντο περιβόλι των δισκογραφικών παραγωγών των H.).

HAWKWIND (1970) IN SEARCH OF SPACE (1971) GREASY TRUCKER'S PARTY (1972) GLASTONBURY FAYRE (με άλλους 1972) DOREMIFASOLATIDO (1972) SPACE RITUAL LIVE (1973) HALL OF THE MOUNTAIN GRILL (1974) WARRIOR ON THE EDGE OF TIME (1975) ROAD-HAWKS (1976 συλλογη) ASTOUNDING SOUNDS, AMAZING MUSIC (1976) MASTERS OF THE UNIVERSE (1977 συλλογη) QUARK, STRANGENESS AND CHARM (1977) HAWKLORDS - 25 YEARS ON (1978) PXR5 (1979) LIVE 79 (1980) REPEAT PERFORMANCE (1980) LEVITATION (1980) SONIC ATTACK (1981) CHURCH OF HAWKWIND (1982) FRIENDS AND RELATIVES (1982) CHOOSE YOUR MASKS (1983) ZONES (1983) ANGELS OF DEATH (?) IN AND OUT TAKES (1984) EARTHED TO THE GROUND (1984 σολο του BROCK) TWICE UPON A TIME (?) STONEHEDGE - DO NOT PANIC (1985 RIDICULE (1985) ANTHOLOGY I (1986) ANTHOLOGY II (1986) ANTHOLOGY III (1987) SPACE RITUAL VOL. II (1987) CHRONICLE OF THE BLACK SWORD (1987) LIVE CHRONICLES (1987) AGENTS OF CHAOS (1988 BROCK) THE XENON CODEX (1988) TRAVELLERS AID TRUST (1989) THE EDGE OF DARKNESS (1989)

BLACK SUN ENSEMBLE

Εν αρχήν ην απλά και μόνο ο JESUS ACEDO που περιφέροταν στους δρόμους του Τούσον, προσπαθόντας να φτιάξει συγκρότημα, μόνο που οι ιδέες του έμοιαζαν τόσο ακραίες, ώστε απογοητευμένος κατάλαβε ότι δύσκολα θα έβρισκε συνεργάτες ικανούς να του παρασταθούν.

Το 1985 λοιπόν, ηχογράφησε και παρήγαγε κάτω από το όνομα BLACK SUN ENSEMBLE μία κασέτα με τίτλο "Sapphire Sky Symphony". Ακολούθησαν ακόμα δύο κασέτες και το 1987 η εταιρία Pyknotic, κυκλοφόρησε ένα LP του. Στο μεταξύ στη περιοχή δρούσαν οι HOST με αρχηγό τον κιθαρίστα ODIN HELGISON κι ο Acedo έγινε θαυμαστής τους. Προσπαθούσε να πλησιάσει τον Odin κι όταν - ξεπερνώντας τη ντροπή του - τα κατάφερε, διαπίστωσε με χαρά πως ο Helgison ενδιαφερόταν γιά τη δουλιά του και έτσι ξεκίνησαν την παραγωγή ενός ηχητικού βάλτου με έντονες ψυχεδελικές επιρροές.

Την άνοιξη του 1988, ο Acedo έστειλε τις κασέτες του στο Λονδίνο και αυτές πέσαν στα χέρια του Charles Taylor της Reckless. Του τηλεφώνησε και έκλεισαν συμβόλαιο, αλλά ο Acedo πείστηκε γιά του λόγου το αληθές μόνο όταν είδε τυπωμένο το δεύτερο ουσιαστικά LP του "Black Sun Ensemble", στο οποίο περιέχονταν παλιότερες εγγραφές του Jesus. Συνεργάτες του, εκτός από τον ίδιο στην κιθάρα ήταν οι Brigit Keating (βιολί), Robert Brett (κρουστά), και John Brett (ντράμς).

Ενθουσιασμένοι, οι δύο φίλοι μπήκαν στο στούντιο και την άνοιξη του 89 η Reckless είχε έτοιμο το νέο τους άλμπουμ, που τιτλοφορήθηκε "Lambent Flame". Μία φοβερή παρουσία που διαγράφει ένα ευοίωνο μέλλον γιά τον Acedo και τον Helgison.

Πηγή : BOB.

ROKY ERICKSON
& 13th Floor Elevator

13TH FLOOR ELEVATORS & ROKY ERICKSON

A fully updated discography 1965 - 1988

13TH FLOOR ELEVATORS

You're Gonna Miss Me/Tried To Hide
 "The Psychedelic Sounds of...." (LP)
 You're Gonna Miss Me/Tried To Hide
 Reverberation/Fire Engine.
 You're Gonna Miss Me/Tried To Hide/
 Reverberation/Fire Engine (7" EP)
 "Easter Everywhere" (LP)
 Levitation/Before You Accuse Me.
 She Lives/Baby Blue
 Slip Inside This House/Splash 1.
 "Live" (LP)
 "Bull Of The Woods" (LP)
 May The Circle Remain Unbroken/I'm
 Gonna Love You Too.
 Livin' On/Scarlet And Gold.
 "Live In Austin, Texas 1967" (7" EP)
 You're Gonna Miss Me/Tried To Hide.
 Reverberation/RED CRAYOLA: Hurricane
 Fighter Plane (7" flexi-disc)
 She Lives/(Other I.A. artists) (7" promo EP)
 "S.F. 66"
 "66 Live" (LP - same content as above)
 "Fire In My Bones" (LP)
 "Elevator Tracks" (LP)
 "Live" (LP) (different to I.A. "Live" LP)
 "The original sound of...." (LP)
 "Demos Everywhere" (LP - same content
 as above)

Contact 5269 (US)(65)a
 International Artists IALP-1 (US)(66)bc
 International Artists 107 (US)(66)
 International Artists 111 (US)(66)

Riviera 231 240 (FR)(66)
 International Artists IALP-5 (US)(67)bc
 International Artists 113 (US)(67)
 International Artists 121 (US)(67)
 International Artists 122 (US)(67)
 International Artists IALP-8 (US)(68)c
 International Artists IALP-9 (US)(68)c

International Artists 126 (US)(68)
 International Artists 130 (US)(68)
 Austin Records RE-1 (UK)(78)
 Radar ADA 13 (UK)(78)

Radar SFI.347 (UK)(78)
 Radar SAM-88 (UK)(78)
 Lysergic Records LP025 (US)(80)
 KWR 3031 LP (FR)(85)
 Texas Archive Recordings TAR 4 (US)(85)
 Texas Archive Recordings TAR 7 (US)(87)
 Big Beat WIK 82 (UK)(88)
 13th Hour Records 13-LP-1 (US)(88)
 (no label/no number) (UK)(88)

Also: Roky Erickson and Clementine Hall perform versions of the Elevators' "Splash 1" and "Right Track Now" on the "Epitaph For A Legend" double LP set (International Artists IALP-13) (US)(80) which also includes an alternate take of "Fire Engine", the previously unissued "Wait For My Love", a radio ad for the 'Bull Of The Woods' LP, a Roky Erickson interview and both sides of the Spades single. Long rumoured is a double live bootleg set on the Rubber Dubber label, although its existence would seem very unlikely.

ROKY ERICKSON
 with The Spades: You're Gonna Miss Me/
 We Sell Soul.

Red Temple Prayer (Two Headed Dog)/
 Starry Eyes.
 Mine Mine Mind/Click Your Fingers
 Applauding The Play/Two Headed Dog/
 I Have Always Been Here Before (7" EP)
 Bermuda/The Interpreter.
 "Roky Erickson & The Aliens" (LP)
 Creature With The Atom Brain/The Wind
 And More.
 Mine Mine Mind/Bloody Hammer.
 "The Evil One" (LP)
 "Weird Tales" (LP) (Live/demos)
 "You Will Believe In Ghosts" (double live LP)
 Don't Slander Me/Starry Eyes
 The Beast/Heroin (live) (12")
 "Clear Night For Love" (mini-LP)
 "Don't Slander Me" (LP)
 "Live In California 1975" (Live LP)
 "Gremlins Have Pictures" (LP)
 Don't Shake Me Lucifer (live) (33rpm flexi-
 disc) (a few white label t/p's also exist)
 "Casting The Runes" (LP)
 "Beauty And The Beast" (unreleased live
 LP, white label copies exist)
 Creature With The Atom Brain (unreleased
 live 33rpm 7", 1-sided white labels exist)
 "The Holiday Inn Tapes" (LP)
 Clear Night For Love/You Don't Lov-
 Me Yet (12")
 "The Evil One" (CD compilation)
 "Openers" (LP)
 "Two Twisted Tales" (7", spoken word)
 "Acoustic EP" (7" EP) (with poster sleeve)
 "Live At The Ritz 1987" (LP)
 "Click Your Fingers Applauding The Play"
 (compilation CD)

Zero 10002 (US)(64)

Mars Records No.1000 (US)(75)

Sponge SPEP 101 (FR)(77)
 Rhino RNOR.003 (US)(77)d
 CBS 84463 (US)(80)

CBS 8888 (UK)(80)
 CBS 9055 (UK)(80)e
 415 Records 415A-0005 (US)(81)
 Orb SR 984 (GE)(82)
 Orb Prod. Int. Inc (no number) (GE)(87)
 Dynamic DY-002 (US)(84)
 Live Wire LW-5 (US)(85)
 New Rose ROSE 69 (FR)(85)
 Enigma/Pink Dust 72108-1 (US)(86)f
 (no label) REX.1
 Enigma/Pink Dust 72109-1 (US)(86)g

Bucketfull Of Brains BOB.13 (UK)(87)
 Five Hours Back TOCK 007 (UK)(87)

One Big Guitar OBG 9003 (UK)(87)

One Big Guitar OBG FREE.1 (UK)(87)
 New Rose/Fan Club FC030 (FR)(87)

Fundamental PRAY 7 (US)(87)
 Enigma/Pink Dust 72212-2 (US)(87)h
 Five Hours Back TOCK.010 (UK)(88)
 Five Hours Back TICK.001 (UK)(88)
 (no label) ROK-88 (??)(88)
 New Rose/Fan Club FC046 (FR)(88)

New Rose ROKY 1 CD (FR)(88)i

Η UNDERGROUND ΣΚΗΝΗ ΣΤΗΝ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ

Όπως κάθε χώρα στις μέρες μας, έτσι και η Τσεχοσλοβακία έχει μιά έντονα υποβόσκουσα underground σκηνή. Ούτε την εποχή της έξαρσης του beat δεν υπήρχε τόσος ενθουσιασμός για τόσο δυνατούς κιθαριστικούς θορύβους. Παντού, σ' όλη τη χώρα, οι μπάντες γράφουν, προβάρουν και παράγουν τις δικές τους κασέτες. Πολλές απ' αυτές έχουν φτάσει σε ένα ικανοποιητικό επίπεδο και αρκετές έχουν αποκτήσει προσωπικό στύλ.

Υπάρχει μία ντουζίνα υπέροχων γκρούπς στην Τσεχοσλοβακία που σίγουρα θα σκοράριζαν διεθνώς αν τραγουδούσαν στα αγγλικά. Σιγά - σιγά, όμως υποστηρίζονται από την τοπική δισκογραφία και την σκηνή των clubs. Ιδού λοιπόν, μερικά τρανταχτά ονόματα:

PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE. Είναι η κλασσική μπάντα του τσέχικου υ/γ. Το όνομά τους έχει γίνει θρυλικό όχι τόσο χάρη στην παράξενη μουσική τους, αλλά εξ αιτίας των συνεχών διώξεών τους από την κυβέρνηση. Υπάρχουν από το 1976 και παρά το κυνηγητό που θφίστανται δε λένε να το βάλουν κάτω κι εξακολουθούν να παράγουν υλικό. Δουλεύοντας μόνοι, έχουν κυκλοφορήσει αρκετές κασέτες κι έχουν τρία bootleg LPs στην Δύση. Ευτυχώς, φαίνεται ότι τώρα η ζωή τους πάει να γίνει καλύτερη και γίνονται συζητήσεις για επίσημη επιστροφή του γκρούπ. Αυτό θα φανεί στο μέλον. Στο μεταξύ ενδιαφέρον παρουσιάζει το περσινό τους LP που κυκλοφόρησε η Ολλανδική FREEDONIA με τίτλο "Midnight Mouse".

Οι GARAZ είναι ένα πραγματικό "υπόγειο" συγκρότημα και η μουσική τους είναι λιγότερο εκκεντρική από εκείνη των PLASTIC PEOPLE. Φτιά-

χτηκαν το 1978 και είναι από τις πρώτες punk μπάντες. Περνόντας μέσα από διάφορα μουσικά κανάλια, πρόσφατα στράφηκαν πάλι στο "βρώμικο" rock. Παίζουν με χειροποίητα όργανα. Η σύνθεσή τους αλλάζει συχνά και ψυχή τους είναι οι μυστηριώδεις Ivo (μπάσσο) και Tony (τραγούδι, στίχοι).

Οι Z KOPCE, ένα άγνωστο μέχρι πριν από λίγο καιρό, γκρούπ, ανέβασαν τη φήμη τους, χάρη στην εκπληχτική δεξιοτεχνία της κιθάρας τους. Οι κριτικοί τους σέβονται. Σ' αντίθεση με το ρυθμό παρουσιάζουν κιθαριστικά φαζαρίσματα και σκρατς, διανθισμένα με ποιητικά κείμενα. Τον τελευταίο χρόνο πειραματίστηκαν με φωνές και περίπλοκα δομημένα τραγούδια

. Εξ ίσου άψογοι είναι οι LAURA AND JEJI TYGRI. Περιόδευσαν αρκετές φορές στη χώρα τους και τράβηξαν την προσοχή του κοινού στην Πολωνία όπου έπαιξαν με τους SWANS και τους FOC το καλοκαΐρι του 87. Η Laura και η παρέα της ήρθαν σε επαφή με το "New Musical Express" που ταξίδεψε στην Τσεχοσλοβακία με σκοπό να μαζέψει υλικό για την εφημερίδα. Μπορεί να φανεί παράξενο, αλλά το γκρούπ ενοχλήθηκε με την δημοσιότητα κι αποφάσισε να διαλυθεί μετά την κυκλοφορία του πρώτου τους LP με τίτλο "Laura".

Ο MCH ανήκει στην πλέον χαρακτηριστική τάση της αβάν - γκαρντ. Παράλληλα, συμβολίζει τον σκοταδισμό που επικρατεί στη χώρα. Δεν υποστηρίζει κάποια ιδεολογία κι θεωρεί πως όλες αποτελούν ψευδή συνείδηση. Οδηγούσε τους EXTEMPORΕ μία art - rock μπάντα των 70's και είναι rock ποιητής. Μετά τη διάλυση του γκρούπ, κυκλοφόρησε κάμποσες κασέτες με διάφορα σχή-

ματα και που και που έδινε συναυλίες. Δεν έχει καμία διάθεση να δει το έργο του σε βινύλιο και το μόνο που υπάρχει είναι ένα δείγμα στο περιοδικό Re Records Quarterly No 1 και εκεί διαπιστώνεται το παράξενο στυλ του που δύσκολα ξεχνιέται.

Οι DYBBUK υποστηρίζουν ότι είναι η πρώτη γυναικεία hardcore μπάντα και ξεκίνησαν το 1982 με το όνομα PLYN. Το συγκρότημα έχει γνωρίσει αρκετές αλλαγές στη σύνθεσή του και πρόσφατα απαρτίζεται από τις : Eva, Parla και Marka στις κιθάρες, την Katia στο σαξόφωνο και την Hanna στα ντράμς. Μουσικά παίζουν ένα απλό, θορυβώδες punk.

Κι ερχόμαστε στους **MAMA BUBO** που βασικά είναι μία ανώνυμη studio ομάδα, πιονιέροι της τσέχικης βιομηχανικής rock από τις αρχές των 80's που πρωτοεμφανίστηκαν. Αν και ηχογραφούν σε ένα αυτοσχέδιο studio, έχουν παρουσιάσει μερικές κασέτες πολύ ενδιαφέρουσες, όπως τις "Planeta Hey" (85) και "Vakuum" (86). Η πιό πρόσφατη δουλιά τους αναλύεται σε μινιμαλιστικούς προσανατολισμούς και electropop ακούσματα.

Ο MICHAEL KOCAB φαίνεται τα τελευταία χρόνια να κινείται συνεχώς σε διαφορετικούς μουσικούς δρόμους. Μα από το 1981 άρχισε να προσελκύει το κοινό σαν κυρίαρχη μορφή των PRAZKY VYBER που ακόμα τους θυμούνται σαν την πιό άγρια τσέχικη μπάντα του νέου κύματος. Μετά, κάποια μέλη τους αποφάσισαν να σχηματίσουν τους STROMBOLI κι ο Kocab αποφάσισε να συνεχίσει μόνος. Προς το παρόν, έχει ηχιγραφήσει ένα άλμπουμ.

Δώδεκα άτομα αποτελούν τους KRASNE NOVE STROJE. Περιλαμβάνουν δύο κιθάρες, δύο σαξόφωνα,

FUCKMACHIME-Marcel & Vaclav

Prague punx

Czech soldiers & Prague punx

τρομπέτα, φλάουτο, βιολί, τσέλο, keyboards, ακορντεόν, ντράμς, τραγούδι και χορό. Οι επιρροές τους είναι διάφορες: jazz, rockabilly, punk, κωμωδία και ζωγραφική. Σ' ότι ασχοληθούν πετυχαίνουν. Δύσκολα θα επιτρέασουν μαζικά το κοινό, αλλά τουλάχιστον είναι αυθεντικό.

Οι BEZ LADU A SKLADU έρχονται από τη Σλοβακία και είναι πέντε φοβερά ταλαντούχοι μουσικοί με δυναμικό, φρέσκο όχο. Χωρίς όμως, τη δισκογραφική παραγωγή, φαίνεται πως τελικά το ταλέντο τους πάει στράφι.

Το ντουέτο BITTOVA AND FRAJT δεν έχουν τίποτα κοινό με την δυνατή ηλεκτρική μουσική. Στο κέντρο, δεσπόζει η στοιχειωμένη φωνή της Bittova, πλαισιωμένη μόνο από ντράμς, ενώ ακούγονται στο βάθος ηχογραφημένα θορυβώδη εσφέ. Οι Bittova and Frajt, έχουν μόνο ένα LP στην γερμανική Recommended. Η διαφήμηση της εταιρίας στο περιοδικό "Option", λέει: "να από τα πιό εντυπωσιακά συγκροτήματα που έχουμε ακούσει, στα ίχνη των Skeleton Crew, Art Bears, Laurie Anderson...".

Εδώ σταματάει η σύντομη περίγησή μας στην τσέχικη underground σκηνή. Ενοείται ότι υπάρχουν πολύ περισσότερα ονόματα, αλλά όσα αναφέρονται εδώ θεωρούνται άκρως αντιπροσωπευτικά.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

Πρέπει να σημειωθεί πως η τσέχικη μουσική βιομηχανία είναι ελάχιστη σε σχέση με την αντίστοιχη της Δύσης και βρίσκεται στα χέρια των τριών κρατικών εταιριών που ασχολούνται κυρίως με pop, jazz και folk. Ήμόνη απ' αυτές που κάπως ενδιαφέρεται γιά τη νέα γενιά, είναι η PANTON. Σ' αυτήν ηχογραφούν οι DYBBUK, OK AND, Z KOPCE, MOPED, ABRAXAS, BITTOVA + FRAJT, κ.α.

Υπάρχουν όμως και οι κασετοεταιρίες με πρώτη και καλύτερη εκείνη του MCH ο οποίος μαζεύει υλικό από διάφορα γκρούπ. Το 1987 ιδρύθηκε η CHECK CHEZ αποκλειστικά γιά την κίνηση της εναλλακτικής σκηνής. Ετσι φάνηκαν οι GARAZ, οι MAMA BUBO, οι RASNE NOVE STROJE κ.α.

MILAN KIDON

Πηγή: "RATBEAT INTERNATIONAL"

WALKINGSEEDS

το Λίβερπουλ ροκάρει ακόμα

ΓΕΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΦΥΤΙΚΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΩΣ

Πολύ πρόσφατο φαινόμενο. Ανθίσαν στο μουντό και τρισάθλιο Λίβερπουλ γύρω στα 1985 από μέλη που ξεφύγαν από άλλες συνομοταξίες, όπως οι MEL O TONES και οι MARSHMALLOW OVERCOAT. Κυκλοφόρησαν δίσκο σύντομα μά και τους περιέθαλψε η Probe μιά εταιρία που κακήν - κακώς προώθησε το EP "KNOW TOO MUCH".(86) Ήταν δε, οι WALKINGSEEDS (διαβάζεται όλο μαζί γιατί έτσι γουστάρουν τα παιδιά), ο κύριος *Frank Martin* (ουρλιαχτά), ο κύριος *Bob Parker* (μπάσσο) που αναφέρονται σαν κύρια στελέχη, και οι κύριοι *John Neesam* (ντράμς) και *Barry Sutton* (κιθάρα). Η Probe κατευχαριστημένη από την απειροελάχιστη επιτυχία του γκρούπ, επέμεινε μαζοχιστικά να τους φτιάξει και LP. Ετσι, κι ενώ ο *Tony Morgan* αντικατέστησε τον Neesam βγαίνει στην αγορά το μοναδικό σε ουσία και φασαριόζικη διάθεση άλμπουμ των WALKINGSEEDS με τον απίθανο τίτλο "SKULLFUCK". Γιά ένα διάστημα χρησιμοποιούν δύο

ντράμερ (μαγκιά, ε;) με την προσθήκη του *Lol Geogman* δστις παρέμεινε μόνο ώσπου να δεί το φως το επόμενο EP "MARQUE CHAPMAN" που κυκλοφόρησε κι αυτό το 1987 από την Moral Burro. Αρχές του περασμένου χρόνου μετακομίζουν στην Glass, μαζί τους την βρίσκει ο πολύς Krammer (τέως Shockabilly, Butthole Surfers, Bongwaters και vnuv B.A.L.L.) που παράγει και το δεύτερο LP τους. Φέρει τον ογκώδη τίτλο "UPWIND OF DISASTER, DOWNWIND OF ATONEMENT". Τον Αυγούστο μένουν οι Morgan, Martin, Parker που τώρα το γυρίζει στην κιθάρα και κάποιος Andy που θεωρεί πως ξέρει μπάσσο. Κάτι ψιλοτουρνέ, στην Ευρώπη τους γουστάρουν, στην Αγγλία δεν τους ξέρει ούτε η μάνα τους. "Πολύ φασαρίες, ρε παιδάκι μου! Ας παίζαν τουλάχιστον χέβι μέταλ!" (Παράδειγμα απορίας αποσυντιθέμενου ατόμου που άκουσε τους WALKINGSEEDS να παίζουν).

ΑΝΑΣΑ!!!

Στις 11 / 2 / 89 κυκλοφορεί και νέο EP. Το σκαμπρόζικο "Shaved Beatnik" και ακολουθούν κάτι μήνες πείνας,

αλλά που να το βάλουν κάτω! Αυτοί στο Λίβερπουλ δε μασάνε. Τι σκατά τους έχουν τους Beatles και τους λιβανίζουν; Τα νέα τους σχέδια περιλαμβάνουν την κυκλοφορία ενος μίνι άλμπουμ σε παραγωγή του Nick Saloman των Bevis Front. Τα σημερινά μέλη είναι: Martin, Parker, Morgan και στο μπάσσο το Lee Webster. Ηδη ηχογραφούν νέο LP με τον Κραμμερ ξανά στο προσκήνιο. Σε λίγο καιρό θα τουράρουν στην Αγγλία με τους Das Damen και τους B.A.L.L..(φανταστείτε τι έχει να γίνει!). Θα ακολουθήσει ευρωπαϊκό κόλπο σε Βέλγιο, Γαλλία, Ελβετία, Γερμανία και Ολλανδία το Νοέμβρη και την άνοιξη του 90 ελπίζουν να πάνε στις ΕΠΑ.

O LEE WEBSTER ΠΑΡΑΛΛΗΡΕΙ ΓΡΑΠΤΑ ΕΝΩΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΩΣ Ο FRANK MARTIN ΤΟΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΜΕ ΑΓΡΥΠΝΟ ΜΑΤΙ!!

Λοιπόν, πολύ γουστάρουμε τους παρακάτω μάγκες : Bevis Front, B.A.L.L., Bongwater, Surfers, Shockabilly, Donner Party, Magic Muscle, Flaming Lips, Camper Van Beethoven και γενικά αμερικάνικα συγκροτήματα γιατί εδώ τα πράγματα είναι σκούρα. Ολοι ασχολούνται με τη μόδα και δεν "πάνε" τις Underground φάσεις - ίσως λίγο τους LOOP. Οι WALKINGSEEDS είναι άσημοι (μάλλον μας μισούν), τα πάμε καλά στην Ευρώπη και στις ΕΠΑ μα ο κόσμος μας θεωρεί αρκετά βαθουριάρηδες και ολίγον χίππις. Ακούμε ακόμα πολύ τους Αυστραλούς New Christs και Stems.

Οσον αφορά το ελληνικό ροκ, δεν ξέρουμε τίποτα και θα θέλαμε κάποια κασέτα. Αλήθεια, τι έγιναν οι Aphrodite's Child ? (!!!!!!!).

Έχουμε επηρεαστεί από τις Acid μπάντες των 60'ς, όπως οι Greatful Dead, Airplane, Love, καθώς και από το παλιό καλό αγγλικό beat : Beatles, Stones, Kinks, αλλά μισούμε κυριολεχτικά τους Who. Μας αρέσει κι η εγγλέζικη ψυχεδέλεια σαν τους Wymple Wynch και βέβαια οι μεγάλοι New Race, Radio Birdman, Sabbath (Σημ. Ακούστε την απίθανη διασκευή του "Iron Man" στο "SKULLFUCK"), Cream, παλιοί Floyd, ατέλειωτη λίστα θα βαρεθείτε να διαβάζετε.

Λατρεύουμε την μουσική και νομίζω ότι ο Bob έχει ακούσει όλους τους δίσκους στο δισκάδικο της Probe. (Frank : "Μπα, έχει πολλά να μάθει ακόμα"). Πριν τους WALKINGSEEDS κάναμε άλλα πράγματα : O Bob και o Frank σπούδαζαν τέχνη στο Λίβερπουλ, εγώ είμαι χημικός και ο Tony μόνιμα άνεργος. Περιττό να πω πως είμαστε μόνιμα άφραγκοι, μα ελπίζουμε... Οι Bob και Frank σχεδιάζουν τα εξώφυλλά μας, εγώ παίζω μπριτζ, σκάκι, γουκελέλι κι ο Tony κοιμάται. Δεν ασχολούμαστε με ντόπες επειδή φρικάρουμε εύκολα - εξ άλλου έχουμε διαβάσει όλα τα βιβλία του Φίλιπ Ντικ. Δεν είμαστε πολιτικά ενεργοί, οχι ότι δεν βλέπουμε τι συμβαίνει γύρω μας, απλά θεωρούμε πολύ κυνικά τα "επαναστατικά κινήματα".

Κατά τα άλλα είμαστε απολύτως φυσιολογικοί. Έχουμε γατιά, σκυλιά, μαμάδες, μπαμάδες, γυναίκες, και πολλοί που μας γνωρίζουν μένουν έκπληκτοι, έχοντας ακούσει το "SKULLFUCK". (Ακόμα κι εγώ απορώ πως ο Frank δεν καταστρέφει τις χορδές του, έτσι που τραγουδάει). Οσο γιά το "SKULLFUCK", μ' αρέσει παρόλο που

δεν έπαιζα, σκεφτείτε πως ηχογραφήθηκε μέσα σε δύο μέρες με 300 λίρες και μάλιστα στο ίδιο στούντιο που έγραψε ο Mike Oldfield το "Tubular Bells" (οποία ειρωνία!).

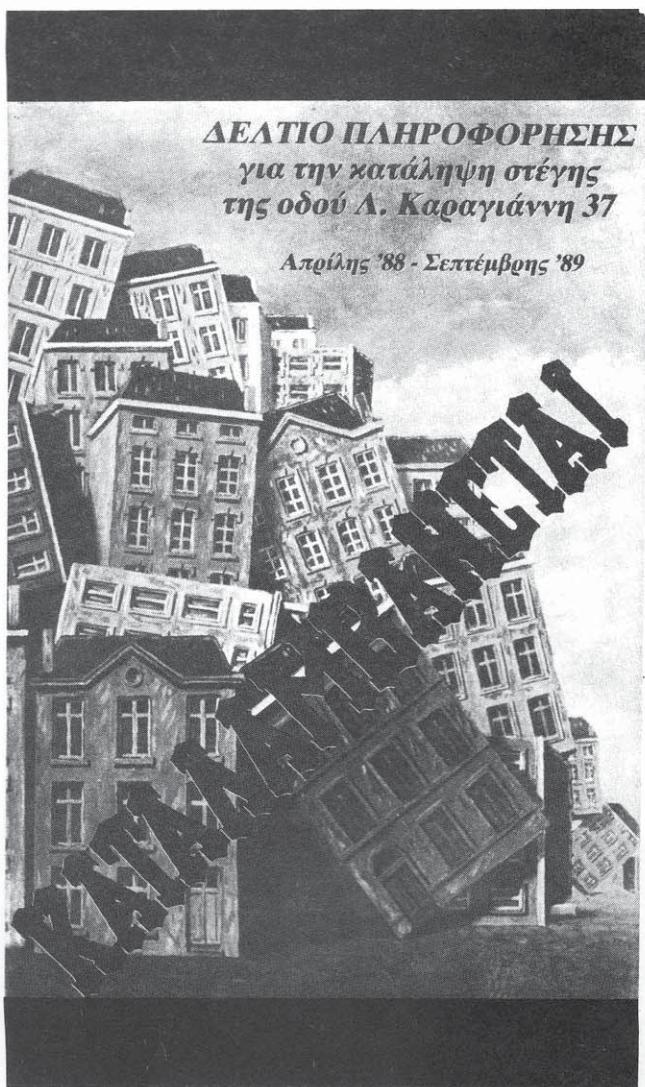
Τα πράγματα στο Λίβερπουλ είναι χάλια κι όσο γιά την εναλλαχτική σκηνή, αυτή είναι ΕΜΕΙΣ κι εμείς είμαστε ελάχιστα γνωστοί.

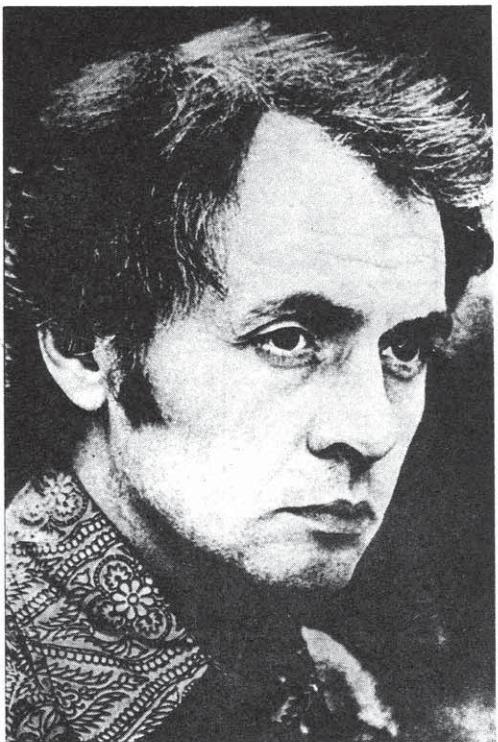
Ευχαριστούμε γιά το ενδιαφέρον σας κι ελπίζουμε να παίξουμε και στην Ελλάδα. Κανονίστε το!

LEE WEBSTER

PLAYLIST των WALKINGSEEDS

1. IF I COULD ONLY REMEMBER MY NAME - D. CROSBY
2. AT THE MOUNTAINS OF MADNESS - H.P. LOVECRAFT
3. PERIOD - B.A.L.L.
4. THE TRIP - ELECTRIC FLAG
5. DISTEMPER - NEW CHRISTS
6. TROUT MASK REPLICA (side 3) - C. BEEFHEART
7. BEACH PARTY - BO DIDDLEY
8. OUTSIDE INSIDE - BLUE CHEER
9. DON'T FEAR THE REAPER - BLUE OYSTER CULT
10. GREEN FUZZ - RANDY ALLEY AND THE GREEN FUZZ

Ο Ρόλλαντ Λαίνγκ ένας από τους μπροστάρηδες, μαζί με τον Ντέιβιντ Κούπερ (ο οποίος απεβίωσε επίσης πριν μερικά χρόνια), της λεγόμενης αντιψυχιατρικής, πέθανε στις 23 Αυγούστου, αφήνοντας τον πλανήτη μας ακόμα φτωχότερο σε μωαλά που ξέρουν να σκέφτονται υγιεινά, και έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στη μήδιαφοροποίηση ανθρώπου από άνθρωπο.

Ο Λαίνγκ γεννήθηκε στη Γλασκώβη της Σκωτίας από γονείς εργάτες οι οποίοι χρόνια μετά υποστήριζαν ότι η σύλληψή του θεωρείται παρόλογη, επειδή οι ίδιοι καιρό πριν είχαν σταματήσει κάθε σεξουαλική δραστηριότητα.

Παρά τα διάφορα εμπόδια που παρουσιάζονταν συνεχώς στο δρόμο του, ο νεαρός Ρόναλντ αποφάτησε από το Πανεπιστήμιο της γεννέτειράς του και γιά δύο χρόνια δούλεψε ψυχίατρος στον Βρετανικό στρατό και μετά σε διόφορα νοσοκομεία όπου ασχολήθηκε με έρευνες και θεραπείες.

Το 1964 αποφάσισε ότι τα υπάρχοντα μέσα και μέθοδοι σχετικά με την θεραπεία των "ψυχασθενών", ήταν πολύ πενιχρά, αν όχι ανύπαρκτα κι έτσι μαζί με μερικούς συναδέλφους του οι οποίοι ασπάζονταν τις ριζοσπαστικές του απόψεις ίδρυσαν τον Συνεταιρισμό της Φιλαδέλφειας και δημιούργησαν ένα πρωτοποριακό οικισμό όπου μπορούσαν να ζουν όλοι εκείνοι οι οποίοι δεν τα έβγαζαν πέρα στις πιέσεις της καθημερινής ζωής. Στο Κίνσεϋ Χωλ, λοιπόν θεραπεύονταν οι ασθενείς χωρίς φάρμακα, ηλεκτροσόκ και άλλες βίαιες διαδικασίες. Αντίθετα, ο Λαίνγκ και οι συναντέροι του, τους παρότρυναν να ψάχουν μέσα στην "τρέλα" τους γιά να κατανοήσουν τις βασικές της αιτίες.

Οι ανορθόδοξες απόψεις του έφεραν επανάσταση στην σύγχρονη ψυχιατρική, τα δε βιβλία του διαβάστηκαν φανατικά από απλούς ανθρώπους περισσότερο, παρά από "επιστήμονες". Μπορούμε να πούμε ότι οι απόψεις του Ρ. Λαίνγκ επέδρασαν συνειδισιακά στους επαναστατημένους νεολαίους της δεκαετίας του 60, οι οποίοι συχνά στα έντυπά τους κατήγγειλαν τις απάνθρωπες και βάρβαρες μεθόδους των ψυχιάτρων και ανέφεραν τις προτάσεις του Λαίνγκ σαν μοναδικές λύσεις στην θεραπεία των "ψυχασθενών".

Επειδή γενικά αρεσκόμαστε στις νεκρολογίες, ιδιαίτερα όταν κάποιες από αυτές ανεφέρονται σε άτομα τα οποία, κατά τη γνώμη μας, εγκαταλείποντας τον κόσμο αυτόν, άφησαν πίσω τους ένα έργο το οποίο πέτυχε να δημιουργήσει καταστάσεις που όχι μόνο προώθησαν κάτι νέο στις μέχρι τώρα αντιλήψεις γιά την λειτουργηκότητα της κοινωνίας μας, αλλά σίγουρα αποτέλεσαν σταθμό γιά την παραπέρα εξερεύνηση της σκέψης μας, αφιερώνουμε τη σελίδα αυτή στον.

ROLLAND D. LAING

Ο ίδιος ο Λαίνγκ, δεν παρέμεινε αμέτοχος σ'όσα διαδραματίζονταν γύρω του. Υπεράσπισε τους ριζοσπάστες και ακτιβιστές, ταξίδεψε γιά ένα χρόνο στην Ινδία και στην Κευλάνη και επανειλημένα πειραματίστηκε με παραιθησιογόνα, ενώ ασχολήθηκε και με τον Διαλογισμό. Εδωσε άπειρες διαλέξιες σ'όλο τον κόσμο βελτιώνοντας συνεχώς τις απόψεις του. Κατηγόρησε ανοιχτά τους ψυχίατρους, πως ενδιαφέρονται ελάχιστα γιά τους ασθενείς και διά χρησιμοποιούν τη θεραπεία σαν μέσο γιά την κοινωνική τους καταξίωση και προβολή. Τα βιβλία του μεταφράστηκαν σε πολλές γλώσσες.

Το πως έβλεπε ο Λαίνγκ τα γηρατεία και το θάνατο, μας το μεταφέρει ο ίδιος μέσα από μία συνέντευξη που είχε δώσει στον ABBIE HOFFMAN, τον ριζοσπάστη ακτιβιστή, καταζητούμενο στις ΕΠΑ και ιδρυτικό μέλος των YIPPIES που κι αυτός μας άφησε χρόνους φέτος. (Διαβάστε ανάλογο εκπληκτικό άρθρο στό 19 τεύχος της "Ανοιχτής Πόλης").

HOFFMAN: Τι βλέπεις όταν σκέφτεσαι τα γηρατεία ή το πλησίασμα του θανάτου;

LAING: Εχω μία ευτυχισμένη και μία θλιβερή εικόνα. Η θλιβερή είναι το χάσμα των ικανοτήτων, πνευματικών και φυσικών πριν από το θάνατο. Το να βρίσκομαι στο έλεος των άλλων ανθρώπων. Δε θέλω να είμαι ανήμπορος ή να υποφέρω. Αυτή είναι η αρνητική του εικόνα. Η θετική εικόνα είναι ο υγιής γέρος που πέτυχε αρκετά για να αισθάνεται πως δεν έχασε τον καιρό του εδώ. Πρέπει να είναι ανακούφιση να σε τιμούν σε μεγάλη ηλικία, να έχεις τον έκδηλο θαυμασμό των συνανθρώπων σου... Δεν θέλω να βασανίζομαι στα γηρατεία μου απ' το αίσθημα ότι έκανα ένα μεγάλο λάθος σ'όλη μου τη ζωή - να πάθω γεροντική κατάθλιψη.

Κάθε ηλικία είναι δύσκολη.

ΜΕΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΛΑΙΝΓΚ ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ:

- Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ (Καστανιώτης)
- Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ (Ελεύθερος Τύπος)
- Μ' ΑΓΑΠΑΣ ; (Καστανιώτης)
- Ο ΔΙΧΑΣΜΕΝΟΣ ΕΑΥΤΟΣ (Καστανιώτης)
- ΛΟΓΟΣ & ΒΙΑ (με τον Ντ. Κούπερ) (Πράξεις)
- Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ & ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ (Καστανιώτης)

NEA

- - Σε CD κυκλοφόρησε η γερμανική Music Maniac τα δύο LP's των δικών μας LAST DRIVE με ένα πολύ όμορφο και εντυπωσιακό εξώφυλλο.
- - To fun club των LONG RYDERS, παρουσίασε μία 90άρα κασέτα με 18 τραγούδια του γκρούπ και πολλά έξτρα. Ο ιδρυτής του, Rick Gershon, έχει κάνει άψογη δουλιά με σπάνιο στούντιο και live υλικό. Μπορείτε να την προμηθευτείτε με 10 δολλάρια στη διεύθυνση : Long Ryders, P.O.Box 266, Hollywood, CA 90078, USA. Τίτλος της κασέτας : "Metallic B.O."
- - Το περιοδικό BUCKETFUL OF BRAINS του Φλεβάρη, χαρακτηρίζει τα φωνητικά της Εύης - Χασαπίδου Watson των No Man's Land, υπέροχα και γράφει πως ο δίσκος τους "Zalion" πρέπει να ακουστεί οπωσδήποτε. Εμείς συμφωνούμε και επαυξάνουμε.
- - Στις 23 Γενάρη (παλιό αλλά καλό), στο Αμφιθέατρο του Πανεπιστημίου του Λ. Αντζελες, έπαιξαν μετά από άπειρα χρόνια οι LOVE με τον Arthur Lee, οι BIG BROTHER AND THE HOLDING COMPANY, οι STRAWBERRY ALARM CLOCK, οι SEEDS με τον Sky Saxon, οι MUSIC MACHINE με τον Sean Bonniwell και οι παρευρισκόμενοι απόλαυσαν μιά original ψυχεδελική βραδιά με παλιές καλές επιτυχίες.
- - Στην Virgin κυκλοφόρησε το πρώτο σόλο άλμπουμ του ο ex HUSKER DU, Bob Mould.
- - Γιά όσους θέλουν κάτι περισσότερο γιά το underground, ίδού ο νέος οδηγός του είδους με τίτλο "THE NEW TROUSER PRESS RECORDS GUIDE" του Ira A. Robbins. Ο πρώτος οδηγός κυκλοφόρησε το 1983 και ο τωρινός περιλαμβάνει 6.200 δίσκους και 1.900 καλλιτέχνες. Παραγγελίες στο MacMillan Publishing Co., 866 Third Ave., New York, NY 10022 USA. Με \$15 ίσως καθαρίσετε. Υπάρχει ακόμα το βιβλίο "THE FLASHBACK" (Borderline Productions, POB 93 Telford TF1, 1UE, UK.), ένας οδηγός ψυχεδελικής μουσικής που κοστίζει 14 λίρες, μα το νού σας γιατί κυκλοφόρησε σε περιορισμένα αντίτυπα.
- - MIKE GUNDERLOY, 6 Arizona Ave., Rensselaer, NY 12144 - 4502, USA. Είναι η διεύθυνση του φανζίν "Factsheet Five", το οποίο κάθε δύο μήνες φροντίζει να μας πληροφορεί γιά όσα περιοδικά και φανζίν συγκεντρώνει, ανεξάρτητους δίσκους, βιβλία, μπροσούρες, βίντεο και ότι άλλο σχετίζεται με την εναλλακτική σκηνή. Περιβάλλειες, λοπόν το έντυπό σας ή την δουλιά σας στο "Factsheet Five" και να είστε σίγουροι πως δε θα χάσετα.
- - Οσον αφορά την αφόρητη πιά "ελεύθερη" ραδιοφωνία, υπάρχουν και τα καλά νέα: Ο Χρήστος Δασκαλόπουλος παρουσιάζει στο

ΚΑΝΑΛΙ 15 (104,5 μεγάκυκλοι) την ανεξάρτητη σκηνή και ότι άλλο προκύψει, Δευτέρα, Τρίτη και Τετάρτη 4 - 5 το απόγευμα και κάθε Τρίτη και Πέμπτη 12 - 1 μετά τα μεσάνυχτα. Ελπίζουμε ότι όλα θα πάνε καλά, γιατί όσο θυμόμαστα την τύχη της "Ηλεκτρικής Ζώνης" στο Τέταρτο, μας πιάνει σύγκρου ! Ακούστε ακόμα, πάλι στο Κανάλι 15 κάθε Κυριακή μετά τα μεσάνυχτα τον Αιμίλιο Κατσούρη να ικανοποιεί τις απαιτήσεις των φίλων της προπερασμένης δεκαετίας (που σε λίγο καιρό θα γίνει προ - προπερασμένη. Πως περνάν τα χρόνια!)

- - Και μία νέα πληροφορία γιά ένα καινούργιο μαγαζί που ανοίγει από τις 20 του Οχτώβρη στην Ανδρέα Μεταξά 13, στα Εξάρχεια που θα πουλάει δίσκους και όχι μόνον. Θα λέγεται "PSYCHEDELIC SHADOW" και ο νοών νοείτω ! Εμείς ευχόμαστε στας παιδιά καλή επιτυχία, όπως το ίδιο ευχόμαστε και σε κάθε στέκι και έντυπο του είδους που τόσο μας γοητεύει.
- - Νέος μπασσίστας γιά τους FLESHTONES. Πρόκειται γιά τον βετεράνο της νέας Νεουρκέζικης σκηνής Fred Smith που αποτέλεσε μέλος των ιστορικών TELEVISION του Tom Verlaine.
- - Άλλαγες και στους RAMONES που φαίνεται πως φτάνουν στο τέλος της ταραχώδους καρριέρας τους μετά την απόφαση του Dee Dee να εγκαταλείψει το γκρούπ, δηλώνοντας ότι έδωσαν ότι είχαν να δώσουν και πως σκοπεύει να φτιάξει δική του μπάντα. Ωστόσο οι υπόλοιποι προσέλαβαν νέο μέλος και περιοδεύουν.
- - Α, ναί, παίξαν και οι ..., οι ..., πώς τους λένε ... ά! οι URIAH HEEP (πού τους ξέρουμε;...)
- - Το club "AN" στα Εξάρχεια συνεχίζοντας την παράδοσή του στη διοργάνωση συναυλιών της ελληνικής ανεξάρτητης σκηνής, φέτος επεκτείνει τις δραστηριότητές του, προσκαλώντας και ξένα συγκροτήματα αρχίζοντας με τους Αυστραλούς TRILOBITES
- - ΤΣΟΝΤΑ: Πάταγο προκάλεσαν οι δηλώσεις του Μίκη Θεοδωράκη για τη " E.O. 17 Νοέμβρη". (Εμείς ακόμα γελάμε με το αστυνομικό δαιμόνιο του Μίκη "Πουαρό" Μάους).
- - Σε παγκόσμια αποκλειστικότητα, σας παρουσιάζουμε μερικά από τα θέματα του επόμενου *Merlin's music box*: Burroughs, Lime Spiders, Τελετές των Σιού, Marshmallow Overcoat, Abbie Hoffman, και πολλά άλλα που τα φυλάμε για έκπληξη.

ΤΗ "ΓΕΝΙΚΗ
ΑΣΦΑΛΕΙΑ"...

ΤΗΝ ΛΕΝΕ
"ΓΕΝΙΚΗ
ΑΣΦΑΛΕΙΑ"...

...ΓΙΑΤΙ ΕΓΙΝΕ
ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΣΤΑ-
ΤΕΥΕΙ ΤΟ
ΓΕΝΙΚΟΝ
ΣΥΝΟΛΟΝ...

..ΕΑΝ ΓΙΝΟΤΑΝΕ ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΟΥ ΑΤΟΜΟΥ, ΘΑ ΛΕΓΟΤΑΝΕ ΆΛΛΟΙΟΣ...

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΕΣ ΒΡΑΔΥΕΣ

BRIAN RITCHIE: A non - Violent Femmes solo Flight. (Θέατρο Λυκαβηττού 26 Σεπτέμβρη)

Δεν θα μπορούσε να φανταστεί τίποτε καλύτερο γιά την πρώτη του σόλο εμφάνιση στην Ευρώπη, ο κιθαρίστας των Violent Femmes, BRIAN RITCHIE και η μπάντα που τον συνόδευε, όταν ξεκινούσε από το Μίλγουόκι των ΕΠΑ, εκτός ίσως από περισσότερο κόσμο. (Ο κόσμος βέβαια υπήρχε μόνο που βρισκόταν έξω από το θέατρο και συγκρουόταν με τους δεκάδες φασιστοειδείς Skinheads που η τουλάχιστον ποταπή Di Di είχε φέρει γιά να περιφρουρούν τη συναυλία και οι οποίοι αντιμετώπιζαν τους νέους που ζητούσαν να μπουν δωρεάν μέσα με ρόπαλα και γκλόπς, αναγκάζοντας τους "απέξω" να αντισταθούν, πολύ σωστά, με πέτρες που πετούσαν στα ηλίθια κεφάλια των γουρουνοειδών μποντιμπλ-νταράδων και των ένστολων ομοίων τους που έσπευσαν με πλήρη εξάρτηση να τους ενισχύσουν, παίρνοντας το μερίδιο που τους άξιζε. Θέλουμε να πιστεύουμε πως ο συνδιοργανωτής 90,2 δεν είχε ιδέα γιά την περιφρούρηση. Τελειώνοντας με αυτό το ζήτημα, άποψη του περιοδικού είναι, ότι μιά και ζούμε σε μιά άκρως εμπορευματική κοινωνία και αναγκαστικά οι καλλιτέχνες πρέπει να πληρώνονται, ας φροντίσουν τουλάχιστον οι υπεύθυνοι να υπάρχει προσιτό εισητήριο γιά όλο τον κόσμο. Τα περί επαγγελματιών τζαμπατζήδων θεωρούμε πως είναι φούμαρα, γιά να μην χρησιμοποιήσουμε βαρύτερες εκφράσεις, π.χ. μαλακίες κλπ). Ωστόσο, είναι δύσκολο γιά το κοινό που τον χειροκρότησε να τον αξιολογήση σαν μουσικό - συνθέτη - τραγουδιστή. Παίζοντας με ένα φτωχό σέσσιον, (έλειπε μία ακόμα κιθάρα), δεν μπόρεσε ούτε να ξεσηκώσει τον κόσμο, ούτε να τον πείσει γιά τις ικανότητές του, αν και μερικά από τα τραγούδια του ήταν παραπάνω από καλά. Κι αυτό, γιατί άθελά μας τον συγκρίναμε με τον

Gordon Gano και αυτή η σύγκριση απέβαινε συντριπτική. Πολύ καλός με το κοινό του, χωρίς φανφαρονίσμούς και βεντετίλικια, κατέβαλλε φιλότιμες προσπάθειες να γίνει οικείος και φιλικός. (Μέχρι και διασκευή στα "Παιδιά του Πειραιά" έκανε, φέρνοντάς μας και σε σχετική αμηχανία, μετά το πρώτο ξάφνιασμα). Η μουσική του, δυνατά ηλεκτρική, κάποιες φορές αποτελούσε μιξάζ από διάφορες επιρροές. Υπήρχε ένα δυνατό αίσθημα σε κάποια κομμάτια του κι ένας ρυθμός που ξύπναγε, ταρακουνούσε τον κόσμο, αλλά (κι εδώ φάνηκε η σχετική απειρία του) και country ή ψυχεδελικά τραγούδια που τονίζονταν από τα παράξενα πνευστά που χρησιμοποιούσε. Εκεί που θυμηθήκαμε λίγο τους Violent Femmes ήταν τα ατελείωτα φινάλε με τα χαραχτηριστικά παραληρηματικά σόλο όλων των οργάνων της μπάντας, που δέναν σ' ένα οργιαστικό πανδαιμόνιο. Και δεν μπορώ να μη σημειώσω την αγανάκτιση μας, όταν στα encore δεν παίξαν ούτε ένα κομμάτι των V.F. αν και τα μπζαρίσματα του κοινού, ήταν για αυτό τον λόγο.

THE NEW CHRISTS (Κύταρο 16 / 9)

ROB YOUNGER

Λοιπόν ο Rob Younger είναι κοντός, πολύ κοντός, αλλά η πολύχρονη θητεία του στο rock και μάλιστα η συμμετοχή του σε ένα ιστορικό πλέον γκρούπ σαν τους Αυστραλούς Radio Birdman τον κάνει να φαίνεται γίγαντας. Τη στιγμή μάλιστα που η μικροκαμαρένη φιγούρα του γέμιζε την μικρή σκηνή του "Κυτάρου" με το παραπάνω, εκτοπίζοντας τον τεράστιο μπασσίστα Jim Dickinson (στέλεχος των υπέροχων μακαριτών Barracudas) και τους άλλους δύο συνεργάτες του (Nick Fisher, κιθάρα και Charlie Owen, ντράμς), με αλά Iggy κινήσεις, τότε μπορούμε να λέμε ότι παρακολουθήσαμε μία πραγματικά ζωντανή συναυλία. Καταλυτικός και ετοιμόλογος, φαινόταν να γνωρίζει τα εν Ελλάδι τεκτενόμενα, αφού σε κάποια φάση αναρωτήθηκε που να κοιμάται εκείνη τη βραδιά ο πρωθυπουργός μας (Μάλλον δεν είχε πληροφορηθεί γιά την αλλαγή..φρουράς). Η μουσική του γκρούπ ήταν αυτή που ολοι μας περιμέναμε. Περνώντας μέσα από δυναμίτες (Another Sin, Heading South, Like a curse), έφτασε να μας τινάξει στον αέρα λίγο πριν το τέλος του πρώτου encore με μιά φοβερή διασκευή του "Crying Sun" των Birdman. Απολαύσαμε γενικά ένα θέαμα που θα μας μείνει αξέχαστο και ελπίζουμε γρήγορα να τους ξανάχουμε κοντά μας.

THE NITS (Θέατρο Λυκαβηττού 25 Σεπτέμβρη)

Οι "πολύ καλοί" Nits ξανά στην Ελλάδα. Ανέβηκα, λοιπόν κι εγώ στο Λυκαβηττό για να τους δώ. Εικόνα πρώτη: Δύο μαυροφορεμένοι καραφλοί, με σηματάκια της διοργάνωσης, στην είσοδο ελέγχανε τον κόσμο. Εικόνα δεύτερη: Ενας εξυπνάκιας στη σκηνή, μας πληροφορεί ότι οι Nits δεν είναι Αφρικάνοι και δεν δαγκώνουν, συνεπώς μπορούσαμε να πλησιάσουμε στη σκηνή. Εικόνα τρίτη: Κράξιμο. Εικόνα τέταρτη: Οι Nits. Εικόνα πέμπτη: Αγροκτήματα Aroza, αγε-

λάδες στα λειβάδια, η Χάιντι στο βουνό και η Γκρέτα φυλακισμένη στο δάσος απ'την κακιά μάγισσα. Εικόνα έκτη (εμβόλιμη): Οι καραφλοί απ'έξω δέρνουν λίγους τζαμπατζήδες που προσπαθούσαν να μπούν μέσα. Εικόνα πέμπτη (συνέχεια): Ο Χανς προσπαθεί να σώσει τη Γκρέτα. Εικόνα έβδομη: Encore, encore, encore.

Ηθικό δίδαγμα: Ενα ποτήρι φρέσκο γάλα, κάνει καλό στόν ύπνο.

THE LAST DRIVE (Club "AN", 12 Οχτώβρη)

Λοιπόν ο κόσμος αγαπάει τους LAST DRIVE και καλά κάνει. Ετσι γέμισε δύο συνεχείς βραδιές το ΑΝ (τη δευτέρη, μέρα Παρασκευή, απότι μάθαμε γινόταν χαμός, ο ένας πάνω στον άλλο). Ξεκίνησαν λίγο παγωμένοι, μα γρήγορα ήρθαν στα

συγκαλά τους και ο κόσμος άρχισε να ζεσταίνεται μετά την απίθανη διασκευή του "Time has come today" (πολύ πιό όμορφο από το ανάλογο διασκεύασμα των Ramones). Παίζαν παλιά και γνωστά κομμάτια (Joe Esposito's Gun, Poison, I Love Cindy, Heatwave, κ.α.), πολύ πιό δυνατά απότι στους δίσκους και αρκετά νέα που όλα φάνηκαν καταπληκτικά και ελπίζω να διατηρήσουν τη μαγεία τους και στο νέο δίσκο των L.D. Ενα απ'αυτά, το "Bad Road", νομίζω πως είναι το καταπληκτικότερο κομμάτι της μεταπολεμικής περιόδου (τώρα γιά ποιά περίοδο αναφερόμαστε, ο καθένας κρίνει από μόνος του) και ευχόμαστε ολόψυχα να το δούμε στο βινύλιο, μιάς κι έμεινε έξω από το "Heatwave", λόγω διαφόρων τεχνικών προβλημάτων. Στο "Gone, gone, gone" ο κόσμος είχε πιά παραφρονήσει (και μιλάμε γιά όσους

διασκέδαζαν την όλη φάση). Οσο γιά το encore, φρόντισαν να μας χορτάσουν με μία υπέροχα τραβηγμένη ψυχεδελική σιγμή. Οπως και να το κάνουμε, οι L.D., αποτελούν πιά, ένα από τα ζωντανότερα κύταρα της παγκόσμιας ανεξάρτητης σκηνής και είναι κρίμα να μην υπάρχουν άνθρωποι που να ενδιαφέρονται ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ γι'αυτούς. Η κάθε τους εμφάνιση αποτελεί γεγονός γιά το ελληνικό ροκ πάλκο και ελπίζουμε σύντομα να κατακτήσουν ακόμα περισσότερη διεθνή αναγνώριση που σίγουρα τους αξίζει με το παραπάνω. Άλλες λεπτομέρειες γιά τη συναυλία περιττεύουν. Εξ'αλλου οι πολλοί πιστοί που προσήλθαν, καταλαβαίνουν περισσότερο. Παρακολουθείστε τους και να είστε σίγουροι ότι οι LAST DRIVE, ακόμα και στις λίγες κακές στιγμές τους προσφέρουν πολλά...

ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

DOUGLAS ADAMS

1. ΓΥΡΙΣΤΕ ΤΟΝ ΓΑΛΑΞΙΑ ΜΕ ΩΤΟ ΣΤΟΠ 2. ΤΟ ΡΕΣΤΟΡΑΝ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

3. Η ΖΩΗ, ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ, ΤΑ ΠΑΝΤΑ (Ars Longa 87, 88, 89.)

Πραγματικά απολαυστικός ο D.A.σ'αυτό το σήριαλ που εύχεσαι να μην τελειώσει ποτέ, (αν και η τετραλογία του κλείνει με ένα ακόμα βιβλίο, ακυκλοφόρητο ακόμα στην Ελλάδα με τίτλο "Αντίο, κι ευχαριστώ γιά τα ψάρια"). Μέσα από μία αφήγηση τρελή, επικίνδυνη, άκρως περιπετειώδη και πάντα ξεκαρδιστική, ο νέος αυτός συγγραφέας προσφέρει στον αναγνώστη ότι μπορεί να ζητήσει. Μέσα από σουρεαλιστικές καταστάσεις, παρακολουθούμε τους ήρωές του να χάνονται και να βρίσκονται, μέσα σε ένα σύμπαν συνταρακτικό. Αν αληθεύει ότι ο Spielberg επιθυμεί να τα μεταφέρει στην οθόνη... διαβάστε τα και το σενάριο όλο δικό σας.

ΒΛΑΣΣΗ ΡΑΣΣΙΑ

"UNDERGROUND PRESS" (Ελεύθερος Τύπος, 89)

Γιά όσους δεν πρόλαβαν την πρώτη έκδοση της "Ανοιχτής Πόλης" πριν από πολλά χρόνια, ιδού μά νέα βελτιωμένη και συμπληρωμένη. Προσέγγιση στον εναλλαχτικό τύπο και στους χώρους διανομής του, όπως διαμορφώθηκε στα 60ς και που φαίνεται ότι ξαναγεννιέται σήμερα με νέες αντιλήψεις και πρόσωπα, σ'ολόκληρο τον κόσμο.

ΔΑΝΤΙΣΛΑΒ ΜΙΝΙΑΣΚΟ

Η ΓΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

(Γνώση 1988)

Ο Τσέχος Λ.Μ. περιγράφει μέσα από τα μάτια ενος δημοσιογράφου την κηδεία του ανώτατου ηγέτη μίας χώρας που παλιά πολέμησε μαζί του γιά να διώξει τους κατακτητές. Μόνο που ο ένας παρέμεινε χαμένος στα ιδανικά του χωρίς να επιδιώξει κέρδη, ενώ ο άλλος "προχώρησε" ψηλά με αποτέλεσμα να διαφθαρεί μέσα στα γρανάζια της εξουσίας. (επίκαιρο, ε.).

Η ΠΟΛΗ ΚΑΙ Η ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ (Ελευθεριακή Κουλτούρα 1989)

Αναφορές στο κίνημα της γειτονιάς και τους τρόπους οργάνωσής του. Μια συλλογή αντιεξουσιαστικών κειμένων, γραμμένα από τους Καναδούς Jean Guy Lague, Lucia Kowaluk και τουν συμπατριώτη μας που ζει στον Καναδά και σήμερα αποτελεί έναν από τους σύγχρονους αναρχικούς διανοούμενους, Δημήτρη Ρουσσόπουλο.

ERIC J. HOBSBOB

Η ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ JAZZ

(Εξάντας, 1988)

Να και μιά θαυμάσια δουλιά, παρόλο που πέρασαν 30 χρόνια από την έκδοσή της στην Αγγλία και αναφέρεται στην ιστορία, τη μουσική, το εμπόριο και τους ανθρώπους που εξέλιξαν τη jazz. Μία κουλτούρα που παραμένει ουσιαστικά έξω από το κατεστημένο, άσχετα αν πάρα πολλοί καλοθελητές εκμεταλλεύτηκαν ονόματα και τεχνικές.

ΜΗΝ ΠΑΤΑΤΕ ΠΑΝΤΑ ΕΚΤΟΣ ΤΟΠΟΥ !!!

υπαρχει μια καλυτερη προταση :

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΗΝ ΝΤΟΠΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΚΑΙ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ !!!

LAST DRIVE - VILLA 21 - IN TRANCE 95 - ΓΚΟΥΛΑΓΚ - NO MAN'S LAND - NEXT TO NOTHING - DING AN SICH - PANX ROMANA - ANTI TROPPAU COUNCIL - BLUE JEANS - FILM NOIR - MOREL - ΕΝ ΠΛΩ - NOISE PROMOTION CO. - ΤΡΥΠΕΣ - YEAH - PURPLE OVERDOSE - SOUTH OF NO NORTH - LIBIDO BLUME - CHAPTER 23 - MUSHROOMS - BLUE LIGHT - NOT 2 WITHOUT 3 - BRUSH - ΜΕΤΑΛΛΑΚΤΙΚΟΙ - OYTSIDERS - GONE WITH THE WIND - ONE NIGHT SUSAN - TEENAGE KICKS - SPEEDBREAKERS - LOST BODIES - MAJA THURUP - LOW NOISE - JAYWALKERS - ΟΡΑ ΜΗΔΕΝ - MOOT POINT - ΜΩΡΑ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ - SEX BEAT - ΧΑΟΤΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ - MELTING ASHES - ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΑΠΟΒΛΗΤΑ - ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ - ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ - ΉΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ - FIVE TO ONE - 16 DAYS - FLOWERS OF ROMANCE - NIGHT CRAWLERS - ΕΚΤΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ - ΠΑΝΙΚΟΣ - ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΡΟΧΙΑ - ΗΧΟΡΥΠΑΝΣΗ - PEKBIEM - BLACK BALOON - UNICORN - VIRIDIN GREEN - FINAL SOLUTION - ΣΥΓΧΥΣΗ - ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ .....

και απειροι αλλοι που δεν εχουν τιποτα να ζηλεψουν απο τους "αλλοδαπους" συναδελφους τους !!!

βιβλιοπωλειο "ΠΑΡΟΥΣΙΑ"

Το καλύτερο βιβλιοπωλείο του πλανήτη

ότι θέλετε σε μας θα το βρείτε αρκεί να βολτάρετε μέχρι τουν αριθμό 94 της οδού

Σόλωνος

**factories don't
burn down
by themselves...**

**they need help
from you.**

Learn to Burn.

